

PANORAMA

9 APRIL 1942 — No. 15

LOSSE NUMMERS 16 CENT

EEN GRIL
VAN APRIL

(Teekening H. Giesen)



BIJ ANTOON COOLEN

Neen, die laatste moet u niet meetellen. Dat zijn vertalingen. In het geheel zullen het er veertien of zestien zijn."

We staan in Coolen's studeerkamer en tellen zijn boeken, de boeken namelijk, die hij geschreven heeft. De auteur zelf staat er een beetje verlegen bij te kijken, onverschillig eensdeels voor het groote aantal, doch anderdeels niet ontevreden. „Van Duinkerken heeft toch nog meer op zijn naam staan," meent hij peinzend.

„Maar het moeten er toch meer zijn dan veertien of zestien, ofschoon het natuurlijk ruim voldoende is om zeer productief genoemd te kunnen worden," beweert ik.

„Ik geloof het niet, hoor."

Zoo uit mijn hoofd de titels bedenkend, kom ik al tot een stuk of zeven, acht: Het donkere licht, De goede moordenaar, Kinderen van ons volk, Peelwerkers, De rauwe grond, De drie gebroeders, Dorp aan de rivier, Herberg het Misverstand, maar ten slotte: een schrijver zal toch wel het best zijn oeuvre kennen; hier past geen tegenspraak. Ik kijk de prettige, lichte werkkamer rond, niet direct „gezellig", maar aangenaam van proporties, de schrijftafel in het midden, zoodat de man er achter naar buiten kijkt: de typische plaats voor een „schrijversschrijftafel", die slechts zelden tegen den muur wordt gezet. Ondanks alles, ondanks de boeken, de rustige gefinte wanden, de blanke tafel, mis ik hier iets. Zooveel boeken hier geschreven? Nu ja, niet allemaal, maar toch veel?

„Een mooie kamer," meen ik, eenigszins twijfelend. Het is inderdaad een mooie kamer, dat staat vast...

„Een heel mooie kamer," bevestigt Coolen, maar hij spreekt meteen het verlossende woord: „Alleen werk ik hier zelden of nooit. Dat doe ik in een houten huisje buiten, aan den rand van het bosch. Hier is het me te druk. Ik heb ten slotte vier jongens." Hij glimlacht trots en verontschuldigd. „Toen ik dit huis liet bouwen, zei ik tegen den architect: denk er om, dat je er behalve een mooi, vooral ook een stevig huis van maakt, één waarbij je niet meteen elk vlekje op den muur of elke kras in de verf ziet. Vandaar die vele baksteen."

„En de kleine ruitjes in de ramen," veronderstelt ik. „Als ze er dan één in gooien, kost het niet meteen een kapitaal."

„Ja," beaamt hij. „Baksteen en kleine ruitjes zijn niet alleen in overeenstemming met den stijl, maar

ze zijn ook erg praktisch. Ik moet er niet aan denken, hoeveel ik nu al zou hebben betaald, als 't spiegelruiten geweest waren. Hiernaast is hun kamer. Op het zuiden. Als maar even de zon schijnt, kan ik zelfs midden in den winter de verwarming meteen lager zetten. Aan dien kant heb ik de boomen weg laten halen, het is wel niet zoo mooi, maar voor de prettige bewoonbaarheid van het huis was het noodzakelijk. En aan dezen kant," vervolgt hij, een gordijn opzij schuivend, „zit ik nog midden in het bosch. Dat is daar natuurreservaat."

„Een kasteel van een huis," zeg ik, van harte enthousiast, nu ik gehoord heb, dat Coolen, de zoo vruchtbare schrijver, weliswaar een officiële werkkamer hier, maar buiten een werkhok heeft. De kasteelheer deelt dit enthousiasme blijkbaar ten volle, want hij toont ons de ruïne met baksteen poorten uitgedoste hal en de kinderkamer, ook al van poorten voorzien, en hier worden we aan eenige keurige jongelieden voorgesteld, die er uitzien, alsof ze nooit in staat zouden zijn ook maar één ruit in te gooien. De nette indruk gaat een beetje verloren, als één juist verdwenen is, wanneer hij gefotografeerd moet worden, en een tweede, die hem gaat zoeken, eveneens onder water blijft, maar verder



Antoon Coolen in de studeerkamer van zijn huis De Kempen te Waalre (N.Br.).

niets dan lof voor de paedagogische talenten van den vermaarden schrijver, die dit levendige stel zelfs alleen durft te laten, zij het ook na een vaderlijk en vermanend woord, om ons naar zijn houten werkeel te begeleiden.

In de nu al zoo verraderlijk warme voorjaarszon wandelen we, geenszins interviewend of geïnterviewd wordend, door het dennenbosch, onze schoenzolen slijpen zich, na weken door het sneeuwwater geplast te hebben, glad tegen de droge naalden, onze jassen waaien open en Coolen, de benijdenswaardige, toont ons een landelijk laantje, waar hij dikwijls loopt te lezen.

Eenige seconden later, we zijn er voor we het weten, staan we stil. Coolen haalt een sleutel voor den dag en dan betreden we het „uitzicht van den schrijver". Want dit is geen werkhuisje, geen werkeel, doch een „werk-uitzicht".

„Kijk, als ik dat raam opengooi," verklaart hij ons, „dan zit ik er als het ware midden in. Bosch en akker, het typische Kempische land. Daar in die walletjes zitten massa's vogels, ze komen vlakbij: meezen, kwikstaarten, merels..."

Hij behoeft ons niets meer te vertellen: dit immers had ik verwacht bij een schrijver als hij, dit één-zijn met de streek, die hij zoo dikwijls beschrijft, zijn geboortestreek, deze volkomen harmonie van belevens en beschrijving, van beeld en beschouwing, van fantasie en werkelijkheid. Tusschen jonge dennen, over een beploegden akker, voorbij een nog wintersch weiland, naar een coulisse van bosch kijkend, een ver en toch begrensd uitzicht, geen echt vergezicht gelukkig, omdat men zich dan „uit" het landschap voelt, deze geraffineerde of liever liefdevolle keuze hadden we verwacht, want nietwaar, niet het huis waar hij woont, doch de plaats waar hij werkt, karakteriseert den kunstenaar.

R. B.

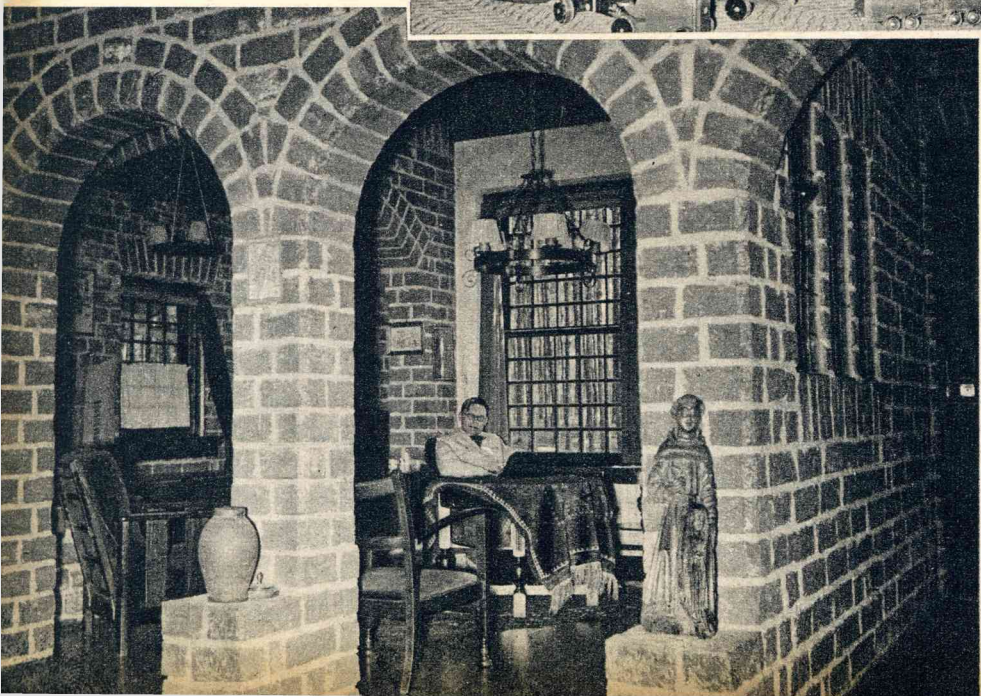
De auteur met drie van zijn vier zoons.

Antoon Coolen in zijn werkhuisje, dat uitziet op zijn geboortestreek.

(Foto's Panorama-de Jong)



De schrijver Coolen in de hal van zijn huis.





Spits, de herdershond van scheper de Heus, springt hoog op tegen zijn baas, als om hem aan te manen nu toch gauw de heide op te gaan. — Een intiem hoekje van de mooie schapenboerderij aan den Craailooschen weg bij Hilversum.

Een ontmoeting met de LENTE

Ja, meneer, we gaan den goeden kant uit. De wind is nog wel frisch, maar de schapen zitten aardig in de wol en ze hebben wel wat beweging noodig na zoo'n langen winter in de kooi."

Inderdaad, scheper de Heus, de man die nu al een jaar of zeven met zijn schapen over de heide trekt, heeft gelijk. Je proeft het voorjaar in de prikkelende geuren, die uit de vale, dorre heide opstijgen; de stugge heidestruiken, die tijdens de wandeling langs je enkels strijken, brengen een voorjaartinteling in het bloed; de zon geeft een weldadige warmte en straalt uitbundig aan een lichtblauwen lentehemel, waarvan alle wintervuultjes zijn weggevaagd.

Scheper de Heus kent zijn schapen door en door en een enkel woord van den herder is voldoende om de kudde een bepaalde richting te doen inslaan, bijeen te krijgen of terug te drijven. Spits, de vinnige herdershond, die blij om zijn herkegen vrijheid dulle buitelingen maakt en als een razende wildeman over de heide rent, is nu nog overbodig. Straks, als alle lammeren met de moederschapen meegaan om op heide en veld te grazen, moet Spits er vaak aan te pas komen om te zorgen dat de jonge, dartele lammetjes niet van de kudde afdwalen.

de stadsuitbreiding van Hilversum, Laren en Bussum, verdwenen ook de schapen, zoodat kleinzoon de Heus, die evenals zijn vader en grootvader Joost heet en van hen het herdersvak leerde, naar andere middelen van bestaan moest omzien. Maar op zestigjarige leeftijd kreeg Joost de Heus plotseling weer een kans zijn oude beroep op te nemen. De Vereniging van vrienden van het Gooiereservaat kocht een kudde schapen om daarmede de prachtige Craailoosche heide te bevolken en in plaats van te gaan rusten na een welbesteed leven nam Joost de Heus op gevorderden leeftijd den herdersstaf weer op, dien hij in zijn jeugd had neergelegd.

Verleden jaar dreigde er een einde te komen aan dit pastorale bestaan, want de eigenaresse kon niet langer de middelen beschikbaar stellen om de kudde aan te houden. Een fabrikant van wollen dekens te Leiden bracht echter uitkomst; hij kocht de kudde aan, zoodat de schapen in het Gooische landschap niet gemist behoeften te worden. Scheper de Heus kan nu weer ongestoord met zijn kudde over de heide zwerven, en als de zomer aanbreekt, zal weer menig een van dit

Het is genoeg voor vandaag; de schaapjes zijn weer binnen en de kooi gaat dicht.



idyllische tafereeltje kunnen genieten.

"'t Is te hopen, dat we een goed en een zacht voorjaar krijgen, meneer, want 't is wel noodig. Een heideschaap is met weinig tevreden, maar het wordt nu toch langzamerhand tijd, dat de schapen eens frisch, jong groen te eten krijgen. Ziet u eens hoe prachtig die trouwe oogen in dat witte kopje staan.... Ja, meneer, als alle menschen eens zoo trouw en eerlijk waren als schapen, de wereld zou er heel anders uitzien...."

De rustig grazende kudde is weer teruggedwaald naar de boerderij. Zwakjes hooren wij het geblaat van een lam, dat in de kooi achterbleef, het moederschaap steekt het smalle, witte kopje omhoog en draaft, gevolgd door de heele kudde, terug naar de kooi, terug naar het lam, dat op zijn moeder wacht.

Ja, het voorjaar is toch werkelijk in het land!

(Foto's Panorama-Valks)

De kudde verlaat de schaapskooi om op de heide te gaan grazen.

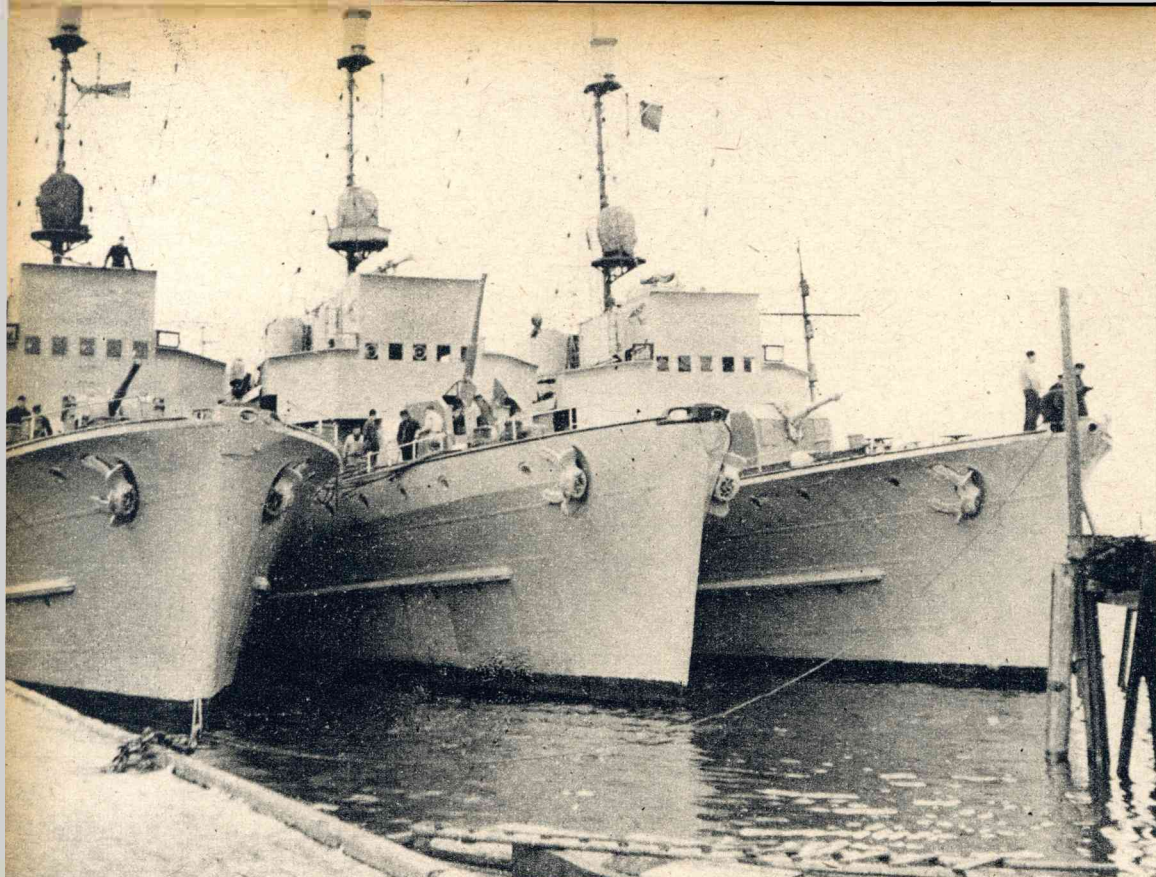


Op weg naar de heide.



Het symbool van landelijke rust: de herder met zijn grazende kudde.





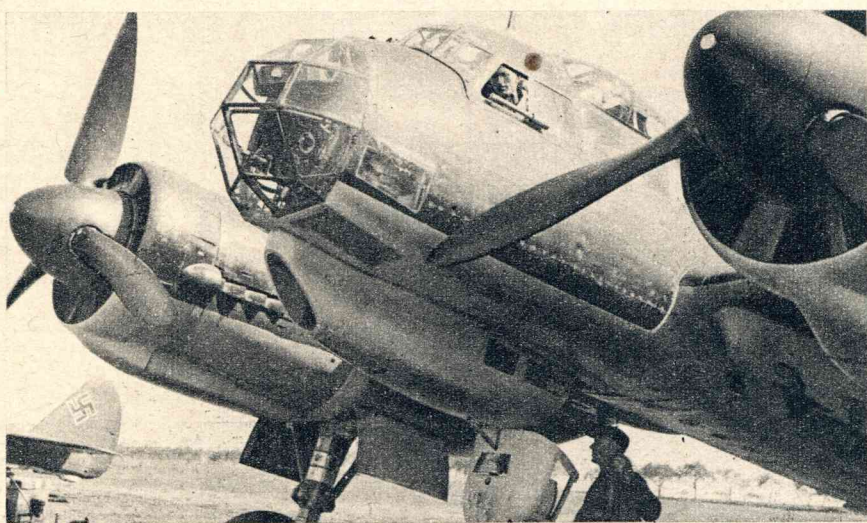
Een aanval op den verdedigingsgordel om Sebastopol wordt ondernomen. Met behulp van vlammenwerpers wordt een bunker der Sovjets aangevallen.
(Atlantic-Recla)



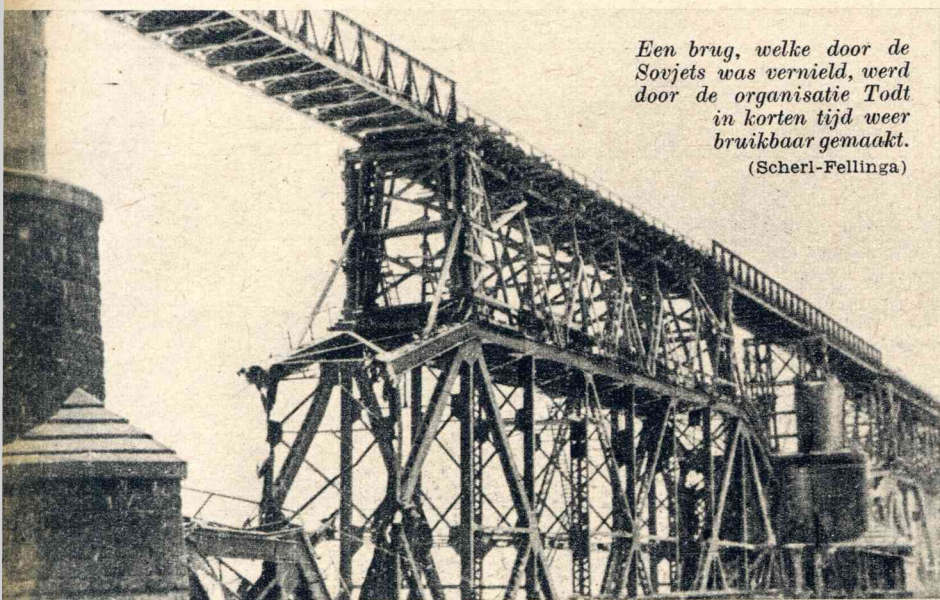
Een flottielje Duitsche mijnevegers, op een steunpunt aan de Noorsche kust, gereed om uit te varen.
(E.K.O.-Stapf)

Aan het oostelijk front. De bedieningsmannschappen van den veldhouwitser laten zich het warme middageten goed smaken.
(Presse Bild Zentrale-Reportage Service)

De oorlog in beeld



Een brug, welke door de Sovjets was vernield, werd door de organisatie Todt in korten tijd weer bruikbaar gemaakt.
(Scherl-Felling)

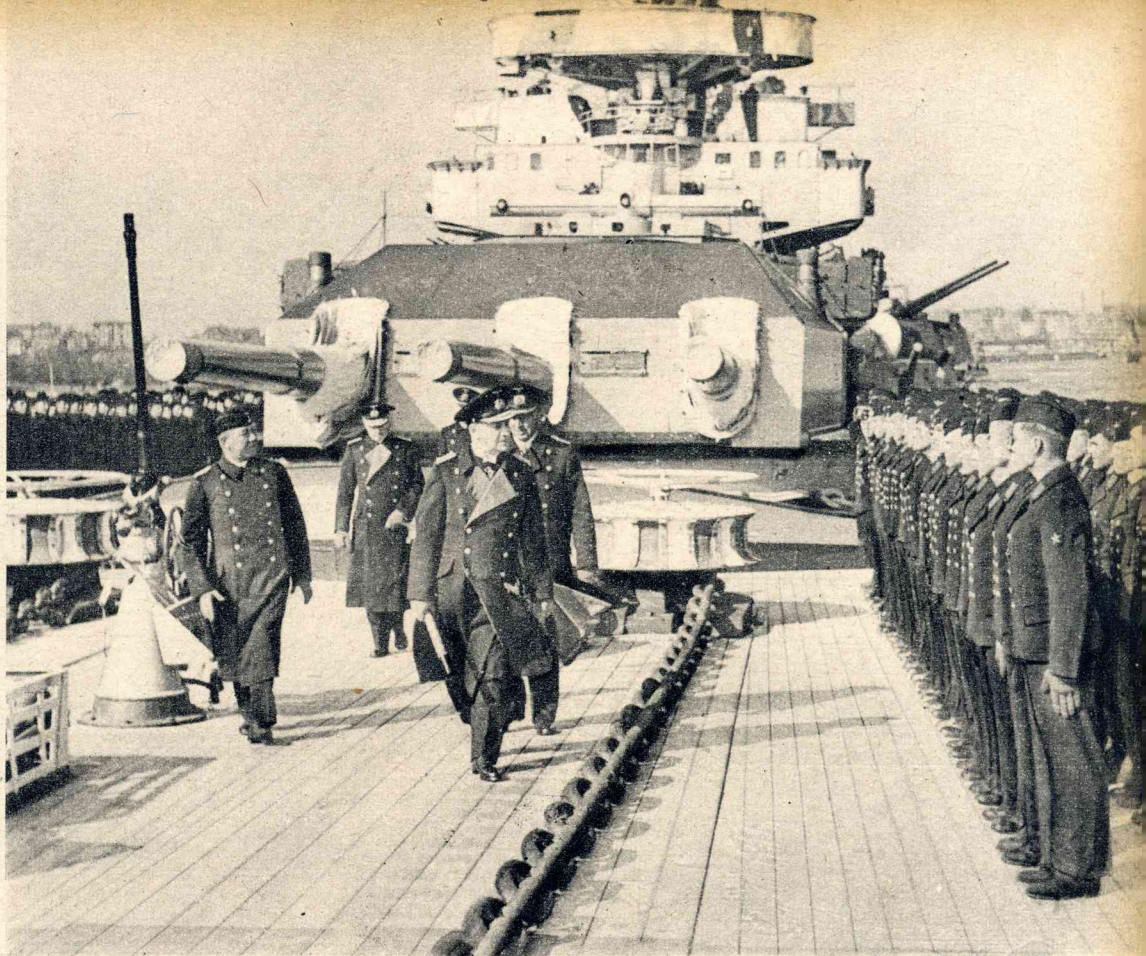


Een nieuwe Ju. 88 komt uit de fabriek. Alvorens de toestellen aan het Duitsche luchtwapen worden afgeleverd, worden ze door de z.g. invliegers nauwkeurig beproefd.
(E.K.O.-Stapf)

De manschappen van een ski-afdeling aan het oostelijk front zijn uitgerust met kleine houten sleden, om het transport van munitie en marschbepakking te vergemakkelijken.
(Scherl-Felling)



Nu de Japanners in Britsch-Indië steeds verder oprukken, wordt de havenstad Calcutta aan de Golf van Bengalen bedreigd. Meer dan 500.000 inwoners zijn reeds geëvacueerd. Een blik op een gedeelte van de stad, waar tallooze bankgebouwen zijn gevestigd.
(Scherl-Felling)



Dr. Erich Raeder, grootadmiral en opperbevelhebber van de Duitse Krijgsmarine, met den grootadmiralsstaf.

Inspectie van een zwaren Duitschen kruiser. De bemanning staat aangetreden.

DE OPPERBEVELHEBBER DER DUITSCHE KRIJGSMARINE: **Grootadmiraal dr. E. Raeder**

De opperbevelhebber der Duitse Krijgsmarine voert sinds 1 October 1928 het oppercommando van de Duitse marine.

Een man, die in zijn loopbaan steeds belangrijke commandoposten bekleedde, staat reeds meer dan tien jaar aan het hoofd der Krijgsmarine.

Op 24 April 1876 in Wandsbek (Holstein) geboren, trad hij, nauwelijks achttien jaar oud, in April 1894, als zee cadet toe tot de keizerlijke marine.

Een opdracht in het buitenland bracht hem aldra als jong zeeofficier naar Oost-Azië.

Van 1901 tot 1903 was Raeder officier van de wacht op het linesschip Kaiser Friedrich.

Van 1903 tot 1905 bezocht hij de marine-academie, om daarna, wegens zijn bijzondere bekwaamheden, perschef op het Rijksmarinebureau, onder Tirpitz, te worden.

Vóór den wereldoorlog was Raeder nog twee jaar navigatie-officier op het keizerlijk jacht Hohenzollern. Toen de oorlog uitbrak, bevond Raeder zich als korvettenkapitein bij den staf van den schout-bij-nacht Hipper. Als Hipper's stafchef nam hij een groot aandeel in het slagen der verkennersstrijdkrachten tegen Engeland. Hij was aanwezig bij den strijd der Duitse verkenners bij Doggersbank met deelen van de Grand Fleet en bekleedde een verantwoordelijken post bij den zeeslag voor het Skagerrak. Het is niet op de laatste plaats aan zijn inzichten en voorstellen te danken, dat deze zeeslag een roemrijke bladzijde in de geschiedenis der Duitse marine is geworden.

In het laatste oorlogsjaar werd de fregattenkapitein Erich Raeder commandant van den kruiser Köln. Nog vóór het einde van den oorlog werd Raeder bij het Rijksmarinebureau opgenomen, waar hij, onder den eersten chef der admiraliteit, admiraal von Trotha, chef van de centrale afdeling werd en wel van het einde van 1918 tot 1920.

Zijn oorlogservaringen, zijn deskundigheid en een groote maritieme begaafdheid waren de factoren, die hem zeer te stade kwamen bij zijn arbeid voor de ontwikkeling van de huidige Krijgsmarine. Hij schreef het werk in twee deelen: De Kruiseroorlog in de buitenlandsche wateren.

Als erkenning voor zijn groote verdiensten verleende de filosofische faculteit der universiteit te Kiel hem het eeredoctoraat.

Na zijn bevordering tot schout-bij-nacht in het jaar 1922 was Raeder allereerst inspecteur der marine-opleidingsscholen, voorts was hij tot Januari 1925 bevelhebber over de lichte zeestrijdkrachten in de Noordzee.

Als vice-admiral was hij, van 1925 tot 1928, chef

van de marinebasis Oostzee in Kiel. Op 1 October 1928 volgde zijn bevordering tot admiraal en door het vertrouwen der autoriteiten werd hij, als opvolger van admiraal Zenker, aan het hoofd gesteld der Duitse Krijgsmarine.

De eerste jaren van den nieuwen marineleider Erich Raeder stonden nog geheel onder den invloed van de dictators van Versailles. Bij de marine golden de beperkende bepalingen, dat voor pantserscheepen een grens van 10.000, voor kruisers van 6000 en voor torpedobooten van 800 tot 200 ton toelaatbaar was. De eenheden waren evenredig beperkt. Niettegenstaande deze beperkingen deed de technische ontwikkeling der Rijksmarine spoedig den bouw tot stand komen van pantserscheepen van het Deutschland-type.

Ondanks de voorgeschreven 10.000 ton werd het moeilijke vraagstuk opgelost, een zeer bruikbaar pantserschip te bouwen.

Op gelijke wijze loste Raeder de andere problemen op, die verband hielden met een verderen uitbouw van de vloot. Gelijk met de machts-overname door het nationaal-socialisme ving voor de Duitse vloot de tijd van herstel aan.

Op den 20en April 1936 benoemde Adolf Hitler Raeder tot generaal-admiral, als erkenning voor de betoonde energie bij den wederopbouw der Duitse Krijgsmarine.

In April 1939 was het vijftienvertig jaar geleden, dat Raeder bij de marine in dienst trad. Naar aanleiding van dien eeredag volgde de bevordering tot grootadmiral.

Met de bevorderingsoorkonde en een persoonlijk schrijven overhandigde Adolf Hitler destijds aan dr. Raeder den grootadmiralsstaf, die als inschrift droeg: „Den eersten grootadmiral van het Derde Rijk. Adolf Hitler.”

Dat de Duitse Krijgsmarine onder den grootadmiral Raeder een krachtig instrument der Duitse oorlogvoering is geworden, bewijst het feit, dat Engeland den blokkade-oorlog van 1914-'18 niet herhalen kon. De eenheden der Duitse Krijgsmarine hebben sedert het begin van den oorlog zulke groote successen behaald — de inbezitting van Noorwegen en de U-bootenoorlog zijn hier het bewijs voor — dat grootadmiral Raeder met tevredenheid op zijn levenswerk terug kan zien.

De opperbevelhebber op inspectie: boren bezichtigt hij een batterijstelling der marine-artillerie in het oosten, daaronder ziet men hem aan boord van een U-jager tijdens een inspectievaart nabij een basis in de Aegeïsche zee.

(Foto's Eko-Recla)



Grootadmiraal Raeder in den salon van zijn speciaal wagon.



Liefde op het eerste gehoor

Handelsbank!"

Telkens als Ton Lammers de warme stem van de telefoniste hoorde, die zoo'n typischen kleintoon wist te geven aan de eerste lettergreep, ging er een verwachtingsvolle tinteling door hem heen en hij was er zelfs langzamerhand toe gekomen de verbinding aan te slaan, als dat niet strikt noodzakelijk was. Hij zocht gewoon naar een voorwendsel om de Handelsbank op te bellen.

Hij was nu al zoo ver gekomen, dat hij begon met te zeggen: „Daar ben ik weer 'ns, juffrouw!" en die inleiding werd onveranderlijk gevolgd door gekkerende opmerkingen over en weer tot een dringend bellen van een andere lijn haar haastig de gewenschte verbinding deed geven.

Bij een dergelijke stem behoorde ongetwijfeld een buitengewoon aardig meisje, bedacht hij vaak. Een sonore alt was het, dus bouwde hij uit de donkere klankkleur een beeld op, dat daarmee in overeenstemming was. Bruin zou ze zijn, bruine oogen en haren, springerige krullen, die telkens voor haar voorhoofd vielen....

Als het niet zoo dwaas zou hebben geklonken, zou men hebben kunnen zeggen, dat Ton Lammers aardig op weg was verliefd te worden op een stem en een droombeeld.

Het was na een der gesprekken met het meisje, dat hij even van zijn stoel was opgestaan, om een oogenblik met een paar collega's in een hoek van het roezemoezige kantoor te gaan praten. En — „als het hart tot spreken dringt, dan spreek" heeft de dichter al gezegd — hij kon niet nalaten een opmerking te maken over den klank van een stem door de telefoon in het algemeen en haar stem in het bijzonder. Hij zei het zoo langs zijn neus weg:

„Verbazend aardige stem heeft dat meisje van de Handelsbank. Een goede introductie voor cliënten."

„O, Puck van Slooten?" vroeg een der bedienden. „Ja, je hebt gelijk, ze spreekt buitengewoon vloeiend."

„Ken je haar?" Ton wendde zich verrast tot den spreker.

„Vrij goed," antwoordde deze. „Ik heb een half jaar bij haar gezeten, toen ik op de Handelsbank was. Ze is trouwens heelemaal aardig."

Hij zweeg en stak een sigaret op. Terwijl hij den afgebranden lucifer handig in een aschbakje mikte, merkte hij op:

„Ze woont vlak bij je in de buurt, in de Tuinlaan. Hoogblond en een frisch gezichtje, je moet haar vast wel eens hebben gezien."

Hoogblond en een frisch gezicht? Het beeld stemde wel niet overeen met de voorstelling, die hij er zich

van had gemaakt, maar het beviel hem niettemin. Een blondje dus... wacht 'ns, als hij wat laat was 's morgens had hij vaak 'n meisje bij den spoorwegovergang gezien, dat precies aan de beschrijving beantwoordde. Zou ze dat zijn?

„Nou je het zegt," antwoordde Ton, „geloof ik wel te kunnen begrijpen wie je bedoelt. Hoe laat beginnen ze bij de Handelsbank?"

„Negen uur."

Dat kon kloppen. De overweg was dan gesloten voor den sneltrein van kwart voor negen. Het zou wel toevalig zijn, als er nu juist nog zoo'n meisje, hoogblond en met een frisch gezichtje, in de Tuinlaan zou wonen. Puck van Slooten....

De rest van den dag liet het hem niet meer los. Hij behoorde zich, juist vandaag, eigenlijk te concentreren op zijn werk, op een ingewikkelde kostprijberekening, waarvan een gehele campagne voor een bepaald artikel afhankelijk was. Doch het lukte hem niet, steeds dwaalde hij af en hij sloot ten slotte met een diepen zucht van verlichting zijn lessenaar af, toen de klok het einde van den arbeidstijd aangaf.

's Avonds staarde hij meer over dan op het boek, waarmee hij zich in het hoekje bij den haard had geplaat en langzaam rijpte een plannetje. Het groote probleem was: hoe kan ik haar aanspreken, zonder den indruk te wekken onbeschaamd te zijn. Niet met het goedkope smoesje dus: „Ken ik u niet van vroeger?" of zooiets. Ten slotte meende hij op een goede oplossing te zijn gekomen.

Den volgende morgen stond hij een kwartier te vroeg in een zijstraat te wachten en hield nauwlettend den overweg in het oog. Hij hoopte maar, dat de boomen gesloten zouden zijn, als zij zou arriveeren. In dat geval zou hij in de drukte zijn fiets ongemerkt naast de hare kunnen rijden.

Het lukte boven verwachting. Ze kwam, net toen de boomen met een zwaren slag in hun steunen vielen, ze stapte af, bijna op hetzelfde oogenblik als hij, die haar oogenblikkelijk was gevolgd en een strategisch zoo gunstig mogelijke positie had ingenomen.

Ze stond met een ongeduldig gezicht in de richting van den aankomenden trein te kijken en Ton, die haar zoo van terzijde bezag, moest zichzelf bekennen zelden een zoo aantrekkelijk meisje te hebben gezien. De moed was hem overigens wel een beetje in de schoenen gezonken, toen hij zich met een schok realiseerde, dat nu het moment was gekomen om te toonen, dat hij durf had. Hij vond dan ook, dat de eerste woorden, die hij uitbracht, hem vrij benauwd uit de keel kwamen, doch geleidelijk ging het beter.

„Eh... hm... ik moest u de groeten overbrengen van Vos, die bij u op kantoor heeft gezeten."

Groote blauwe oogen, verbaasd-wijd opengesperd, keken hem aan en toen zij sprak, hoorde hij hetzelfde warme timbre, dat hem door de telefoon zoo dikwijls had bekoord.

„Vos, zegt u? Ik ken geen Vos. Ik geloof, dat u zich vergist."

De boomen gingen langzaam omhoog en Ton stapte gelijk met haar op. Hij waagde het even naast haar te blijven rijden.

„Herinnert u zich Vos niet meer? Hij heeft een half jaar bij u gezeten, heeft hij me verteld."

Een beetje wantrouwend, naar het scheen, nam het meisje hem op. De inspectie bleek mee te vallen, want de argwaan verdween en ze zei:

„Ik weet werkelijk niet wien u bedoelt. En bovendien: ik ben nog nooit op kantoor geweest! Ik vrees dus, dat er een misverstand is... et spel is."

„Ja..." stamelde hij bedremmeld, „dat begin ik ook te vreezen. Neemt u mij niet kwalijk, maar bent u dan niet op de Handelsbank?"

„Nee," antwoordde het blonde meisje. „Nooit geweest ook."

Ton kon moeilijk zijn teleurstelling verbergen. Wat een strop en ook: wat een flater!

„Hoe kwam u er bij mij aan te spreken?"



„Daar ben ik weer 'ns, juffrouw."

Tja, dat was ook wat. Hij kon haar toch moeilijk het heele verhaal doen. Over de stem en zijn romantisch verlangen naar het meisje aan wie dat stemgeluid behoorde.

„Vos is een collega van me," vertelde hij. „Hij had me een beschrijving gegeven van het meisje, waarmee hij had samengewerkt op de Handelsbank en ik dacht stellig, dat u het was. Puck van Slooten heet ze."

Ze schudde ernstig het hoofd en proestte het vervolgens uit. Met enkele vlugge pedaalrukken schoot ze hem vooruit.

„Ik zou nog maar 'ns verder zoeken!" riep ze hem over haar schouder toe en ze fietste uit alle macht weg. Ton was te verslagen om haar in hetzelfde tempo te volgen en hij begreep tevens, dat dit onderhoud als geëindigd werd beschouwd.

's Anderendaags zag hij haar „toevallig" weer bij den overweg. Hij dopte beleefd en zij knikte terug. En zoo ging het voort. Het bleef eenigen tijd bij groeten, vervolgens wisselden ze een paar woorden, nog later mopperden ze eendrachtig op dien heroerden trein, die zoo lang wegbleef en ten slotte, het was toen volop lente geworden (natuurlijk lente, lezer(ës), dat past het best in een verhaaltje) wandelden ze met ineengehaakte vingers door het park. Tegen dien tijd was hij iets meer over zijn aangebedene te weten gekomen, zij het nog niet veel. Ze heette Toos en ze was fröbelonderwijzeres, dat was al.

Zwijgend waren ze een poosje voortgegaan, toen ze hem opeens ernstig aankeek.

„Vertel me nou 'ns eerlijk, ventje, is dat een gewoonte van je, om met een meisje in aanraking te komen via het voorwendsel de groeten van iemand te moeten doen?"

„Absoluut niet!" verzekerde hij vurig. „Ik was in de vaste veronderstelling de goede voor te hebben."

En hij vertelde haar de heele geschiedenis.

„Puck van Slooten heet ze?" vroeg ze en het klonk zoo eigenaardig, dat hij met eenige voldoening meende te kunnen constateeren, dat ze een tikje jaloersch was. „En heb je dat meisje intusschen de groeten al kunnen doen?"

Hij lachte en trok haar dichter naar zich toe. „Maak je maar niet ongerust, hoor!" zei hij vroolijk. „Ik heb haar sinds ik jou heb ontmoet nooit méér opgebeld dan strikt noodig was en ik heb haar nog nooit gezien."

Ze scheen voldaan, want ze veranderde plotseling van onderwerp.

„Zullen we straks even bij mij thuis aanloopen?" vroeg ze. „Vader heeft het gevraagd, je moet, geloof ik, worden gekeurd."

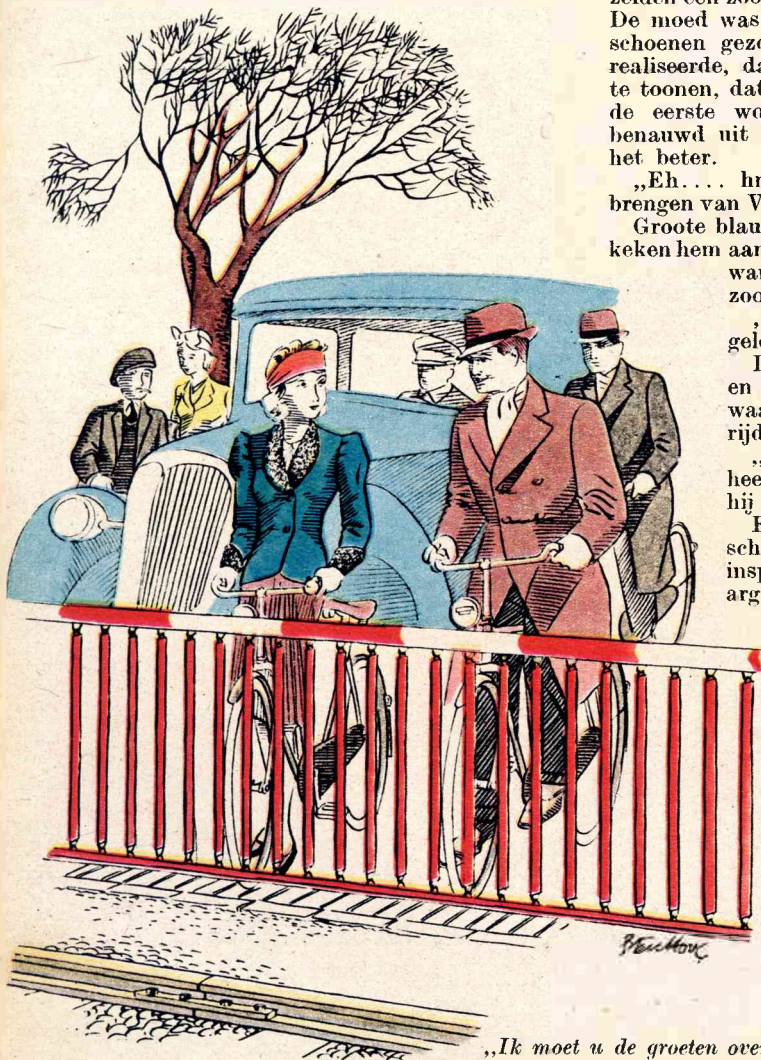
„Nou, dan moet het maar," antwoordde hij luchtig, hoewel hij een beetje de spanning voelde, die elke jongeman ondervindt, als hij aan de familie van zijn meisje moet worden voorgesteld.

Op de stoep trok hij nog even zijn das recht: de indruk moest zoo goed mogelijk zijn. Dan werd de deur geopend.

„Hallo, jongelui! Prettig gewandeld?"

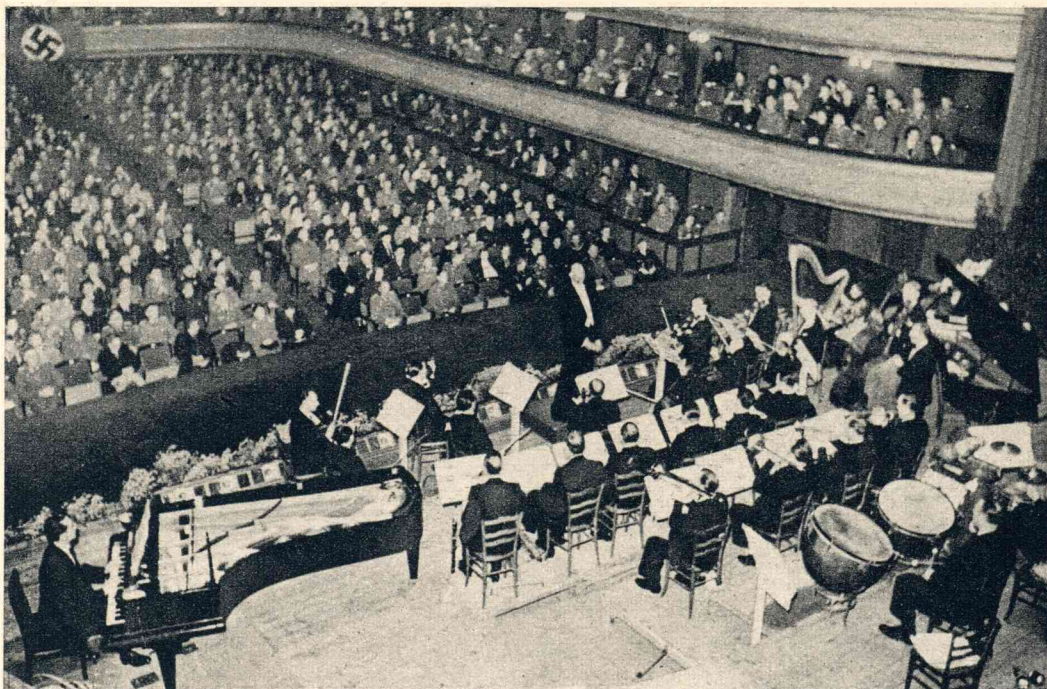
Verrast keek hij op. Niet alleen was de gelijkenis treffend, doch het meisje, dat met een uitnodigend gebaar opzij was gestapt, had precies dezelfde stem als zijn Toos.

Deze keek Ton met een gütig lachje aan. „Mag ik je voorstellen," zei ze, „m'n oudste zus, Puck van Slooten!"



„Ik moet u de groeten overbrengen van Vos."

(Teekeningen
B. ten Hove)



Robert Gaden en zijn orkest spelen, op uitnodiging van het Sonderreferat Truppenbetreuung, van het Rijkscommissariaat, voor de weermacht in Nederland. — Het orkest tijdens de uitvoering in 't Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te Den Haag. (Stapf-Mol)



De eerste aardbeien. — In broeikassen van den heer A. Akkerman te Beesd werd met den pluk der aardbeien begonnen. — De plukster proeft de heerlijke vrucht. (Stapf-van Mourik)



Op 30 Maart j.l. heeft de Heerbanleider J. E. Feenstra, in 't gebouw „De Schouw“, Heerengracht 56, Den Haag, een tentoonstelling geopend, welke een overzicht geeft van den Heerban 's-Gravenhage en die duurt tot en met 6 April a.s. Zij toont, dat de W.A. niet slechts strijdorganisatie der Nat.-Socialistische Beweging is, doch ook voorgaat, waar het den vreedzamen strijd voor sociale gerechtigheid en volkswelstand, binnen het kader der nationaal-socialistische beginselen, betreft. Het geheel wordt b

heerscht door 'n groot tableau, voorstellende een W. A.-stoottroep, in de eerste dagen van den strijd, trekkend door een Haagsche volksbuurt. (Warburg)



In den Haagschen Dierentuin werd, in het kader van den dag der weermacht ten bate van 't derde winterhulpwerk van het Duitsche volk, 'n z.g. eenpansmaaltijd genuttigd. — Een Scheveningsch cromotje draagthaar deel bij. (Polygoon-Meyer)



De Deutsche Orde-politie heeft in haar vrijen tijd en uit eigen middelen speelgoederen vervaardigd voor de behoeftige Nederlandsche en Duitsche kinderen. — De soldaten bij het vervaardigen van het speelgoed. (Stapf-Mol)



Een dergelijke aanpassing aan 't verkeer is in het vervolg verboden. (Polygoon-Seym)



Bonnen in een open tasch, bonnen in een overjas, booze dieven aan uw zij, brood en vleesch uw neus voorbij. (Polygoon-Claudius)



De roethal rolt weer . . . — Een aardige opname tijdens den wedstrijd D.F.C.—A.D.O. te Dordrecht, door eerstgenoemde club met 1-0 gewonnen. — Een A.D.O.-aanval op het D.F.C.-doel. (Polygoon-Sagers)

DE SCHILDERACHTIGE FOLKLORIE VAN DE WIJDE POESTA

Beelden uit het leven op de tanya" was de naam van de serie schilderijen, die de Hongaarsche schilder Ernő Barta vervaardigde van het leven op de Hongaarsche boerderij en waarvoor hij in 1922 op een tentoonstelling te Boedapest een eereprijs verwierf. De ook in Nederland bekende kunstenaar — Barta heeft herhaaldelijk hier te lande vertoefd — die een groot deel van het jaar op zijn geliefde poesta, de eindeloze steppe van Hongarije, doorbrengt, heeft er zeer veel toe bijgedragen om de kleurige, schilderachtige folklorie van zijn land bekendheid te geven in de geheele wereld. Zijn boeren zijn echte boeren, en de prachtige kleedijen, waarin hij ze heeft afgebeeld, zijn evenzeer echt en worden elken Zondag, en natuurlijk ook bij elke feestelijke gelegenheid, voor den dag gehaald en aangetrokken: Zij zijn verschillend in elke streek van Hongarije, elk met zijn oeroude tradities en overleveringen. Zóó ziet Ernő Barta den Hongaarschen boer het liefst en zoo heeft hij hem dikwijls in beeld gebracht: van dit werk beelden wij op deze bladzijden een vijftal kleuretsen af.

1. De csárdás wordt gedanst.

De csárdás is de dans der Hongaren. Het woord komt van csárda, den naam van de herberg, die men telkens weer vindt op de groote Hongaarsche vlakten, de poesta. Daar vermaakten zich vroeger, aanvankelijk bij kaarslicht, later bij het licht van olielampen, de poestaroovers. De boeren en kooplieden, die van de markten kwamen of er heen trokken, leschten er hun dorst en vonden er zoo noodig nachtverblijf.

Er was meestal slechts één vrouw aanwezig, de mooie vrouw van den waard, die in zoovele liederen bezongen wordt. En er waren altijd wel een paar zigeuners, die speelden wat de gasten wenschten, treurige en vroolijke liederen, en dan werd er gedanst. De csárdás is in den loop der laatste eeuwen de meest karakteristieke Hongaarsche dans geworden. De vrouw legt haar handen op de schouders van den man, die haar om het middel vasthoudt. En dan begint de dans:

van Mezököves vaandels uit d in een vrome p te danken vo zegen af te sme of brand den z zal vernielen. dorp, in hun d duurde hemden hun in rijke k duurden voors hoeden schuin statig voor in d



RENLEVEN

ERACHTIGE

LORE

DE POESTA

tanya" was de naam van de serie schilderijen. Ernő Barta vervaardigde van boerderij en waarvoor hij in 1922 op een eereprijs verwierf. De ook in Nederland heeft herhaaldelijk hier te lande deel van het jaar op zijn geliefde poesta. Hongarije, doorbrengt, heeft er zeer veel eurige, schilderachtige folklore van zijn in de gehele wereld. Zijn boeren zijn aan hem hij ze heeft afgebeeld, zijn evenzeer ook bij elke feestelijke gelegenheid. Zij zijn verschillend in elke streek van en overleveringen. Zóó ziet Ernő Barta zoo heeft hij hem dikwijls in beeld deze bladzijden een vijftal kleuretsen af.

was meestal slechts één vrouw aanwezig, de mooie vrouw van den waard, in zoovele liederen bezongen wordt. Er waren altijd wel een paar zigeuners, die speelden wat de gasten sehten, treurige en vroolijke liederen dan werd er gedanst. De csárdás is in den loop der laatste jaren de meest karakteristieke Hongaarsche dans geworden. De vrouw draagt haar handen op de schouders van den man, die haar om het middel houdt. En dan begint de dans:

in matig tempo twee passen naar links, twee passen naar rechts, in een rythme, dat door de muzikanten geleidelijk wordt opgevoerd en steeds sneller wordt. Steeds wordt hetzelfde rythme herhaald, maar voortdurend in sneller tempo, en steeds sneller draait het dansende paar rond, waarbij de man de vrouw telkens even optilt en haar van zijn eenen arm in den anderen laat glijden. De csárdás wordt in alle maatschappelijke klassen gedanst. Een bal in Hongarije wordt stevast geopend met een csárdás en na het middernachtelijk souper danst men een uur lang den souper-csárdás.

De csárdás, dien onze plaat toont, wordt gedanst door een paar uit Boldog, een klein dorpje in de nabijheid van Boedapest, dat wél gelukkige inwoners moet hebben, want het woord boldog betekent: gelukkig.

2. In de oogstprocessie.

Als het koren geoogst is en in garven op het veld staat, trekken de boeren

van Mezökövesd met hun mooiste vaandels uit de kerk naar de velden, in een vrome processie, om den Heer te danken voor den oogst en Zijn zegen af te smeeken, opdat geen storm of brand den zegen van den graanoogst zal vernielen. De mannen van het dorp, in hun door de vrouwen geborduurde hemden met wijde mouwen en hun in rijke kleuren weelderig geborduurde voorschoot, de kleine ronde hoeden schuin op het hoofd, schrijden statig voor in den stoet. Dank zij hun



stoeren arbeid is de oogst gereed. Hun hart is vervuld van dankbaarheid. Van-daag is het feest; morgen begint opnieuw het zware, zegenrijke werk.

den en hierin bewaart hij dan zijn mondvoorraad.

4. Terugkeer van het veld.

Moeder en zoon keeren na gedanen arbeid van het veld naar het dorp terug. Mezökövesd ligt in de uitgestrekte, vruchtbare Hongaarsche vlakte. De blauwgroene kruik, welke de moeder draagt, bevatte water, aangezien op den akker, onder de verzengende zonnestralen, geen bron te bekennen was. De roodgепunte, gele hoofddoek heeft de vrouw tegen de zonnestralen beschermd, en met hetzelfde doel heeft ook de jongen zijn hoed opgehouden. De bloemen en figuren op hun kleding zijn door de vrouwen geborduurd en zijn het product van hun fantasie, echter gebaseerd op oeroude motieven, die zijn overgeleverd van moeder op dochter, waardoor het handwerk van Mezökövesd een heel eigen plaats inneemt. Als het werk op het veld is verricht en het huiswerk is gedaan, zetten de vrouwen van Mezökövesd zich in hun kamers, terwijl de kinderen buiten spelen, en met vaardige hand teekenen zij met krijt de motieven op de te bewerken stof. Instinctief kiezen zij de juiste kleuren, vinden zij de juiste harmonie tussehen kleur en vorm, met

een voorliefde voor schoonen kleurenrijkdom, die zij geërfd hebben van hun Aziatische voorouders en die van geslacht op geslacht is overgedragen.

5. Naar huis brengen der bruid.

In Püspökbogád, in de provincie Baranya, gaat het bij een trouwpartij nog naar oud gebruik toe. De geleider van de bruid, met een met druiventrossen, appelen en kleurige linten versierden staf, brengt de bruid van het ouderlijk huis naar de bruilofsplechtigheid in het huis van den bruidegom. Op den achtergrond ziet men het toekomstige huis van het jonge paar, de boerderij met den typisch Hongaarschen put. De bruid draagt minstens elf rokken over elkaar, en haar rijk geborduurde borstdoek is volgens alle regelen der kunst over haar schouders geworpen en op den rug bevestigd. In haar hand draagt ze een houten bakje, waarin straks de gasten hun geld zullen deponeeren, want als na de trouwplechtigheid het dansen begint, moet een ieder, die de bruid ten dans vraagt, al naar gelang van zijn welstand een bedrag in het bakje werpen, dat een toelage vormt op den bruidsschat en waarover de jonge vrouw vrij kan beschikken.

(Kleuretsen Ernő Barta)





De heer Tau, een waar expert op het gebied van oude scheepsmodellen (hij kent de namen van alle touwen, houten, masten, zeilen, dekken en wat dies meer zij), is nu bezig met het model van de Oranje, dat niet alleen sprekend op het origineel lijkt, maar ook kan varen!

DE VLIJTIGEN THUIS

Na gedane arbeid is het goed knutselen! In de lange winteravonden hebben velen onzer landgenooten zich met schaar en lijnpot, beitel, zaag, guts of penseel gewerd en, aangemoedigd door officiële instanties en particuliere bedrijven, die verschillende prijzen beschikbaar stelden voor het beste werkstuk, hebben ze hun beste beentje voor-gezet. Van hetgeen in den afgelopen winter op dit gebied is geïmplementeerd wordt binnenkort onder de auspiciën van het Nederlandsch Verbond van Vakverenigingen een groote tentoonstelling gehouden. Juist in dezen tijd, waarin men den avond grootendeels thuis doorbrengt, is het van belang, dat men de beschikbare uren na het werk niet in ledigheid doorbrengt, doch zich werkelijk ontspant door zich aangenaam en nuttig bezig te houden. Vele „geboren“ knutselaars hadden de officiële aansporing wellicht niet eens nodig, doch zij, die tot nu toe niet op de gedachte gekomen waren, dat men in zijn vrije tijd met geringe middelen iets bijzonders tot stand kan brengen, hebben ten gevolge van de gevoerde actie wellicht ontdekt, dat ook zij aanleg hadden voor werk, waartoe zij zich tot heden nog niet in staat

De heer Baerents, die verschillende miniatuurschepen bouwde, aan den arbeid.

Huisvlijtactie in verschillende steden



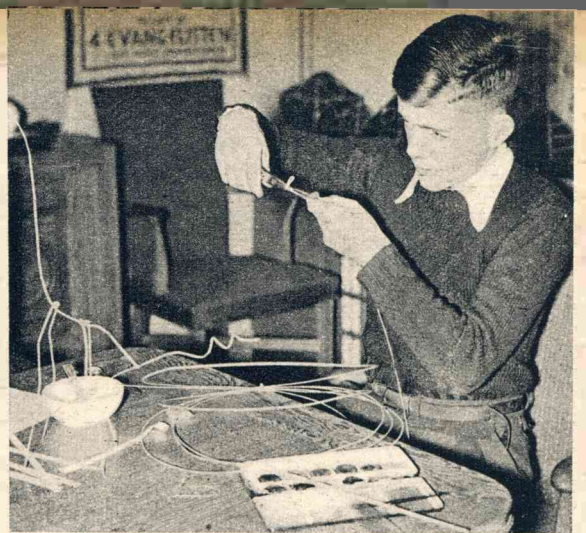
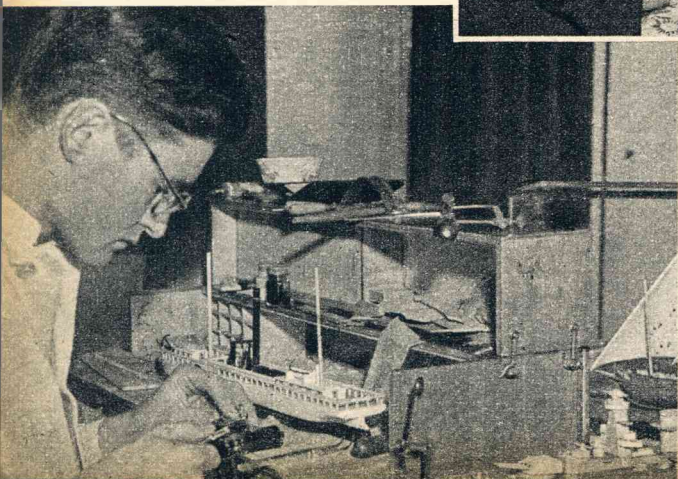
De heer Witmond, vaardig houtbewerker (hij maakte den houten ketting op de foto), bezig met het uitmeten van een nieuw werkstuk.



De heer Koning legde zich toe op houtfijnere werk en is hier bezig met een nabootsing van het beroemde schilderij van Vermeer: Het straatje.

(Foto's Panorama-Valks)

Zelfs closetpapier wordt in de handen van een vlijtig en geduldig man iets merkwaardigs. De heer Schuitemaker maakt er ten minste allerlei wonderlijke poppen van.



Het begin: het ijzerdraad wordt afgeknipt en in de vereischte vormen gebogen.

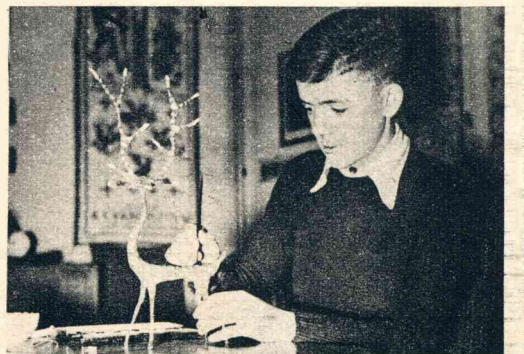
EEN DIERENPARK uit draad en papier

Frans Smeets uit Gennep, een jongere broer van den Limburgschen kunstschilder René Smeets, heeft een hobby. In zijn leegte uren maakt hij dierenfiguren van ijzerdraad en papier. Het zijn figuurtjes zonder eenige pretentie en toch voldoet het resultaat buitengewoon. De maker begint met een ijzerdraad te buigen en te vormen, daaromheen wikkelt hij papierstrooken, ingesmeerd met een plakmiddel. Zoo wikkelt en draait hij tot de figuren vorm krijgen, om ze daarna te beschilderen in vroolijke kleuren. Het heele proces duurt ongeveer vier uur. Zoo heeft hij al een heele menagerie bij elkaar. Een voorbeeld ter navolging!

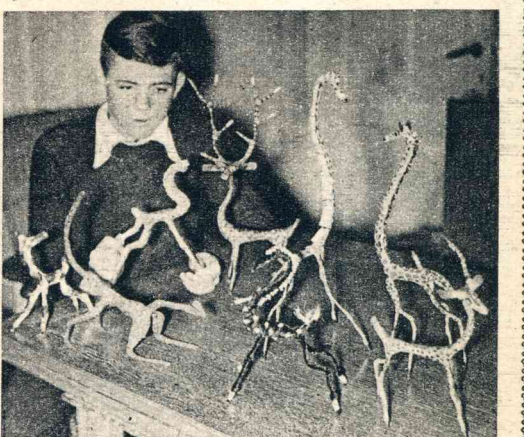
(Foto's Panorama-de Jong)



Het uit ijzerdraad vervaardigde „geraamte“ wordt omwikkeld met papierstrooken, die te voren zijn ingesmeerd met een plakmiddel. Zoo ontstaan de vormen.



Als de figuren gedroogd zijn worden ze geschilderd, waardoor het effect aanmerkelijk wordt verhoogd.



De jeugdige maker met zijn dierenpark.

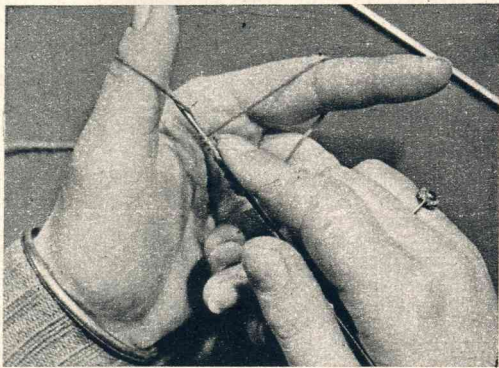
Practische wenken

Spoel uw spons en zeem na het gebruik uit in schoon water, het is het behoud van uw materiaal. Bij een groote beurt weken we de zeem en spons in een lauw sopje en knippen ze na ongeveer ½ uur door het sopje. Vlekken in de zeem kunnen we met een borsteltje wegwerken. We spoelen in lauw water en laten de spons hangend drogen. De zeem wordt opgerekt en daarna tusschen doeken te drogen gelegd.

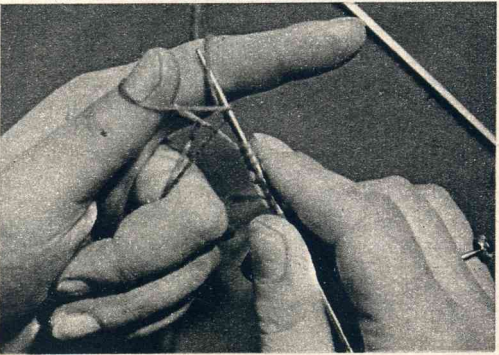
Varkensleeren handschoenen kunnen in zeepsop worden gewassen. We trekken ze aan en wrijven ze daarna schoon. Het leer wordt vervolgens in lauw water gespoeld, het wordt drooggeknepen en op maat gerekt. We laten de handschoenen hangend drogen. Het is mogelijk, dat er, zodra ze droog zijn, donkere strepen op achterblijven. Deze kunnen we verwijderen door het leer tusschen duim en wijsvinger op te rekken.

ONS BREIHOEKJE

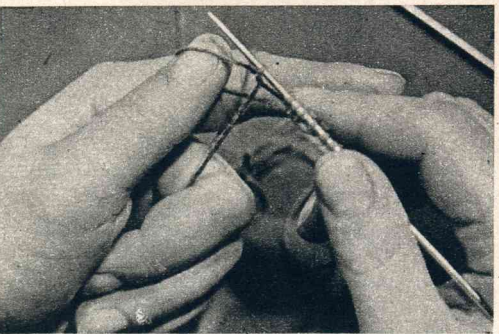
Deze en de eerstvolgende weken geven wij onzen lezeressen korte breisjes, waarin wij hoofdzakelijk diverse aardige patroontjes behandelen. Het lijkt ons het beste met de meest elementaire begrippen op het gebied van de edele breikunst te beginnen, zoodat alle lezeressen zonder uitzondering onze breisjes kunnen volgen.



HET OPZETTEN: We hebben een klein lusje op de naald gezet. Vervolgens slaan we den draad om duim en wijsvinger van de linkerhand, zoodat de korte draad aan den kant van den duim komt. De beide draden houden we met de achterste drie vingers van de linkerhand vast. We steken nu de naald, die we in onze rechterhand houden, om den draad aan den voorkant van den duim heen.



Vervolgens steken we de naald om den draad aan den voorkant van den wijsvinger heen. De voorste draad wordt hierdoor iets naar achteren getrokken.



We trekken nu de naald naar voren, onder den draad aan den voorkant van het werk door. Hierna laten we den duim schieten en trekken de beide draden aan. De nieuwe steek is gevormd. (Foto's Panoramastudio-v. d. Hoef)



Het mantelpakje, klassiek ofwel fantasie, neemt dit voorjaar weer een voorname plaats in. En dat zeer terecht, want vooral in een tijd dat men zoo beperkt is in zijn keus, is dit kledingstuk uiterst praktisch. Door het simpele verwisselen van een jumper of blouse kan men het geheel immers naar willekeur enkele graden minder of meer gekleed maken. Warme wollen jumpers zorgen er voor dat het pakje ook bij koud weer zijn diensten kan bewijzen, terwijl een nieuw blousje nu niet zulke hoge eischen aan onze textielkaart stelt en in heel veel gevallen ook met succes uit een afgedankt jurkje gemaakt kan worden.

Als we de nieuwe mantelcostumes eens onder de loupe nemen, dan valt ons allereerst op dat de manteltjes ook dit seizoen weer wat langer geworden zijn en de revers, voor zoover aanwezig, kort vallen. Op het gebied van de sluiting laat de mode ons volledige vrijheid; we kunnen evengoed twee rijen van drie knopen nemen als één rij, die naar verkiezing lang of kort kan zijn. Ook voor de rokken bestaan geen bindende voorschriften en we zien zoowel het vaag klokkende exemplaar als nauwe kokertjes, waaraan

LENTE SYMPTOMEN

een enkele plooi voldoende bewegingsvrijheid verleent, terwijl de gelukkigen, die toevalligerwijs over voldoende stof beschikken, graag haar toevlucht nemen tot den altijd kwieken plooirok. Waar men op het oogenblik moet roeien met de riemen die men heeft en niet al te moeilijk in zijn keus kan zijn, zal het nogal eens voorkomen, dat men ter wille van de kwaliteit overgaat tot een ruit of streep, die men anders niet zoo licht genomen zou hebben. In dat geval is het echter een troost dat zoo'n gestreept of geruit jasje ook met succes gedragen kan worden op een oud effen rokje of een dito japonnetje. Ingeval men met een spiksplinternieuw pakje moet fietsen verdient het zelfs aanbeveling om het bijpassende rokje te sparen door iets anders onder het jasje te dragen. Voor degenen, die terecht of ten onrechte meenen dat het geheel wint door er een ceintuurtje op te dragen, der welgemeenden raad om eerst eens degelijk te onderzoeken of het leeren riempje niet afgeeft. Hierdoor bespaart men zich in vele gevallen onherstelbare schade, daar er geen enkele zaak is die op het oogenblik nog voor de kleurechtheid van ceinturen instaat. (Foto's Haenchen-Recla)

GOEDE RAAD IS NIET DUUR

Alle correspondentie betreffende deze rubrick, voorzien van het motto „Goede raad is niet duur” en met een ingesloten postzegel van 7½ cent, te richten aan ons hoofdkantoor, Nassaulaan 51, Haarlem, of een onzer bijkantoren.

Restjes toiletzeep

Mevr. v. d. B. te Driebergen vraagt of het mogelijk is van restjes toiletzeep vloeibare of harde zeep te maken. Het spijt ons abonnee te moeten teleurstellen. De beste methode is de stukjes zeep in een katoenen of linnen zakje te binden en dit voor het gebruik bij de waschtafel bijv. op te hangen.

Azalea

Abonnee mevr. L. v. d. V. uit Arnhem klaagt er over dat de knoppen van haar azalea niet opengaan. Thans vraagt zij de oorzaak hiervan. Een en ander kan komen door: a. te droge lucht. We sproeien de azalea totdat de kleur der knoppen zichtbaar is. b. Te weinig water. Den pot af en toe doopen in lauwwarm water, tot het borrelen ophoudt. Het lekwater later weggoien. c. Te vroeg in de warmte gezet. Wanneer u een laat soort te vroeg in de warme kamer zet, komen de knoppen niet uit. Wij raden u aan de plant pas in die maand in de warme kamer te plaatsen, waarin u haar voor het eerst bloeiend kreeg. Wanneer een azalea helemaal geen knoppen maakt, is de behandeling verkeerd geweest. Na den bloei verpotten, de plant tot Mei in een koele kamer zetten, weinig water geven, alleen sproeien (het is rusttijd). Des zomers gaat de plant naar buiten, we moeten dan goed voeden, sproeien en gieten bij droogte. Om de veertien dagen mesten. Voordat de nachtvorsten komen gaat de plant naar binnen op een koele, lichte plaats. Weinig gieten, alleen sproeien. En dan niet te vroeg in de warmte zetten.

Georgette

„Ik heb m'n georgette japon gewassen en nu kom ik tot de ontstellende ontdekking dat deze gekrompen is.” Zoo schrijft ons mevr. C. S. te Leiden. Georgette krimpt tijdens het wassen altijd. Wij raden u aan het goed vochtig te maken en het daarna

uit te rekken en tegelijk droog te strijken.

Waterdicht maken

Nog steeds vragen onze abonnees naar het waterdicht maken van regenmantels.

Hier volgt daarom nogmaals

het recept. Voor het dichtmaken van de stof heeft u noodig 2 ons aluin, 2 ons loodacetaat, 2 maal ¾ liter water, 5 liter koud water. U lost de aluin en het loodacetaat beide afzonderlijk op in de ¾ liter water; u voegt beide vloeistoffen bij elkaar en laat het mengsel een nacht staan. Daarna giet u de heldere vloeistof af, maar zorg dat niets van het bezinksel meekomt, want dit veroorzaakt vlekken, die niet makkelijk te verwijderen zijn. U voegt er de 5 liter koud water bij en legt er de vochtige jas in. Ten slotte laat u het goed 24 uur in deze oplossing staan; daarna hangt u den mantel druipnat op om te drogen.

Levertraanvlekken

De levertraanvlekken in het gebeitste meubel kan mevr. v. T. v. P. te Amersfoort het beste met wat fijn schuurpapier wegschuren. Daarna wrijft zij het hout dik in de was in de kleur van het hout en laat ze een tijdje intrekken. Vervolgens wordt het hout uitgewreven. Het is zeer goed mogelijk, dat er na eenmaal in de was zetten nog een lichte plek overblijft; wanneer het hout echter een paar maal in de was is gezet, verdwijnen deze vlekken.

Wat zullen we eten?

- Zondag: Roastbeef. Snijschoonen uit het zout. Aardappelen. Mokkavla.
- Maandag: Pikante pannekoeckjes. Gesmoorde mien. Aardappelen.
- Dinsdag: Erwtensop. Gort.
- Woensdag: Gebakken bloedworst. Roodekool. Aardappelen.
- Donderdag: Stampot van koolraap. Sagopudding.
- Vrijdag: Kaasgehakt. Sla. Aardappelen.
- Zaterdag: Vermicellisoep. Groenteragoût. Aardappelen.

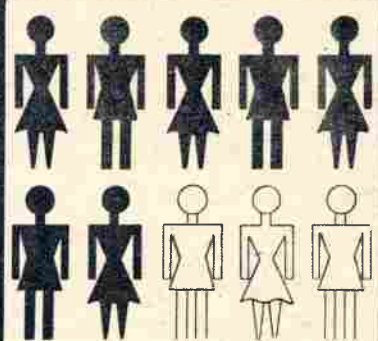


Verkade

handhaaft zijn kwaliteits-
beginsel onder alle om-
standigheden!

BESCHUIT • KOEK • BISCUIT • BONBONS • SUIKERWERK

7 van de 10
MENSCHEN LIJDEN
AAN TANDSTEEN



Tandsteen is tandbederf

Voorkom dit gevaar, door Uw tanden tweemaal per dag met Solidox te poetsen.

Solidox voorkomt en verwijdert tandsteen door zijn gehalte aan sulforicinoëlaat (Ned. Octr. 19178) en tast het tandglazuur niet aan.

SOLIDOX

tegen tandsteen

GEWONE TUBE 35 CT.
EXTRA GROOTE TUBE 65 CT.

**TOB NIET
LANGER!**



Laat
TURCO het
voor U doen!

Het TURCO-meisje staat voor U klaar. Het probleem van zeep-schaarschte is hiermede opgelost, want Turco is zonder bon. Turco tast het weefsel niet aan. Het bevat geen schuurmiddelen, dus geen gevaar voor beschadiging van keukengerei en vaatwerk. TURCO houdt Uw handen BLANK.

HET DIENSTMEISJE IN EEN PAKJE!

THANS 250 Gram voor 24
ZONDER BON CENT

VOOR DE WASCH - DE VAAT - UW TAPIJTEN

Als de burenhoesten,
beschermen
reeds **2 Rheila's** meermalen
perdag

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten f.-30 en -50

ONZE VERVOLGROMAN:

HAAR MOEDER VERDWEEN

door Hans Verhoeven



KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de wereldtentoonstelling van 1887 komt mevrouw Kanterman, de weduwe van een planter, met haar dochter Louise uit Indië in Parijs aan. In hotel Impérial, dat geheel bezet is, ruimt men een rommelkamertje voor hen in, omdat mevrouw Kanterman ziek schijnt te zijn. Louise gaat 's avonds even uit en wordt van haar tasch beroofd. Paul van Dreeven, de Nederlandse vice-consul, komt haar te hulp. 's Nachts laat zij een dokter waarschuwen, daar haar moeder plotseling hooge koorts krijgt; de geneesheer, dr. Savenur, stuurt haar per rijtuig naar zijn huis om medicijnen te halen. Na een eindeloos rit door Parijs en zeer lang wachten in het huis van den geneesheer komt zij terug in het hotel, waar zij niet wordt toegelaten; niemand kent haar, haar naam staat niet in het gastenboek, het kamertje, waar zij geslapen heeft, staat vol met koffers, haar moeder is er niet meer. Bij den onderprefect van politie Ponsard doet zij aangifte, dat haar moeder verdwenen is. Paul van Dreeven belooft haar een onderzoek in te stellen, waarbij zijn vriend, de schilder Florian Duparc, hem helpt. Louise wordt door de politie naar een ziekenhuis gebracht. Birdon, de eigenaar van hotel Impérial, beweert Louise en haar moeder nooit gezien te hebben, de politie heeft geen succes met haar onderzoek. dr. Savenur blijft verhuist te zijn. Ponsard stelt Paul den rechercheur Dumarquette ter beschikking. Louise's oom Kanterman uit Arnhem komt naar Parijs. Madeleine, een kamer-meisje van hotel Impérial, ontdekt dat het rommelkamertje van nieuw belang is voorzien, en vertelt dit aan Paul. Deze gaat op onderzoek uit bij den treinconducteur, die Louise en haar moeder in den trein heeft gezien; hij herkent de foto van mevrouw Kanterman, zoodat nu voor het eerst vaststaat, dat de beide dames werkelijk in Frankrijk zijn aangekomen. Ponsard neemt aan, dat mevrouw Kanterman ontvoerd is en laat in de Parijse onderwereld een razzia houden. Madeleine vindt het adres van den behanger, doch ondervraging van dezen heeft geen resultaat. Louise en haar oom vinden op een der boulevards den koetsier, die haar en haar moeder indertijd van het station naar het hotel heeft gereden.



Rijtuig, monsieur?" vroeg een der koetsiers gediensig en wilde hen reeds naar zijn fiacre voorgaan.

"Dank u," weerde Kanterman af en richtte zich tot den door Louise aangeduiden man. "Ik wil even met u praten." De koetsier herkende het meisje klaarblijkelijk niet; zijn lichte verwondering was ten minste een natuurlijke reactie.

"Met mij, mijnheer?"

Kanterman wenkte hem apart. Hij was een man van middelbare grootte, gekleed in een lange jas, die eens blauw was geweest, doch nu een paarsge tint vertoonde; zijn hoofd werd gesierd door een valen hoogen hoed. Hij had grijzen de bakkebaarden en een melancholieke druijsnor.

"Ja, ik zou graag een oogenblikje met u praten," herhaalde hij. "Als u ons in het rijtuig naar het plantsoen brengt, kan dat zoo onopvallend mogelijk gebeuren."

De koetsier keek hem aan, alsof hij dacht met een gek te doen te hebben, maar hij voldeed toch aan zijn verhangen.

Met een kalm gangetje sukkelden ze den boulevard af.

"Wel," informeerde de oude heer voor alle zekerheid, "blijf je bij je meening, Louise?"

"Absoluut! Ik ben er volkomen zeker van."

In een gedeelte van het park, waar het verkeer minder intens was, liet Kanterman stilstonden. Oom en nicht stapten uit, de koetsier blikte met een twijfelachtig gezicht van zijn hooge zitplaats naar beneden, doch klom ten laatste toch van den bok.

"U kunt mij met een eenvoudige kwestie van dienst zijn," zei Louise's oom. "Herinnert u zich verleden week Maandag twee dames van het station West naar hotel Impérial te hebben gereden?"

Terwijl de heer Kanterman sprak, waren de oogen van den koetsier in Louise's richting afgedwaald, onderzoekend eerst, daarna meende ze een glans van herkenning te bespeuren, die evenwel spoedig plaatsmaakte voor achterdocht.

Hij trachtte den indruk te wekken diep na te denken en schudde vervolgens langzaam het hoofd.

"Ik kan me er niets van herinneren," antwoordde hij, zonder zijn ondervrager aan te zien.

"U kunt mij niets wijsmaken," hernam Kanterman. "Deze jonge dame herkende u, zoodra ze u zag. Waarom draait u er omheen? Het is toch een doodgewone zaak?"

Maar de man bleef koppig op zijn stuk staan.

Als spelenderwijs haalde Kanterman een bankbiljet van honderd francs uit zijn portefeuille en draaide het luchtig tusschen zijn vingers om en om.

"Is dit misschien in staat uw geheugen op te frissen?"

Op het gelaat van den koetsier verscheen een trek van begeerte, toen hij de bewegingen van den ander volgde. Het was duidelijk, dat hij een zwaren inwendigen strijd had te voeren.

"Wat denkt u er van?" drong Kanterman aan. "Werken de hersens al wat vlotter?"

"Dat hangt er van af. Waarom wilt u weten of ik die dames naar hotel Impérial heb gebracht?"

"Dat is mijn zaak," zei de oude heer kortaf.

"Nou, ja dan," kwam er half onwillig uit. "Ik heb ze gereden." En dan, sneller: "Krijg ik nu die honderd francs?"

"Tut, tut, bedaar, vriend, we zijn er nog niet! Hoe laat was dat?"

"Ik denk, dat ik de dames tegen vijven aan het hotel heb afgezet."

Klopt, dacht Kanterman. Hij vervolgde luid:

"Waarom hebt u zich niet gemeld, toen u uit de herhaalde oproepen in de bladen duidelijk werd, dat men u noodig had?"

"Heb ik nooit iets van gelezen," beweerde de koetsier onschuldig; "ik lees zelden een krant."

"Hm, merkwaardig. De politie heeft ik weet niet hoeveel pogingen gedaan, om u te vinden. Het lijkt er veel op of u zich hebt verborgen." Vorschend sloeg hij den man gade. Toen zei hij plotseling: "Wat heeft het u opgeleverd, om niet voor den dag te komen?"

"Hè, wat? Opgeleverd? Ik begrijp niet, wat u bedoelt, mijnheer."

"Natuurlijk niet. Niemand begrijpt hier iets van onze bedoelingen. Men heeft er in Parijs, schijnt het, een handje van, om van alle eenvoudige kwesties problemen te maken. U blijft er dus bij, dat u er geen bedoeling mee hebt gehad om u schuil te houden?"

"Zeker! Wat zou ik er mee voor hebben gehad?"

„Hoe komt het, dat u van standplaats bent veranderd?”

„Hoezo? Ik ben niet van standplaats veranderd.”

„Eerst stond u bij station West en nu vind ik u hier.”

„Dat wil toch niets zeggen? Ik zweef door de heele stad!”

Kanterman haalde zijn schouders op. Het had niet veel zin deze ondervraging verder door te zetten. Wat moest hij met den koetsier beginnen? Hij kon feitelijk niets tegen hem inbrengen, dus er zou wel niets anders opzitten dan hem rustig te laten gaan.

„Hier is uw geld,” zei hij bits. „mag ik nog even uw adres weten, als ik u later nodig mocht hebben?”

Daar had hij geen bezwaar tegen: Aristide Poncet, 117 Rue Neuve.

„Wilt u geen gebruik meer maken van het rijtuig?”

„Nee, dank u, ik heb u niet meer nodig.”

„Mademoiselle, monsieur,” groette Poncet onderdanig en zwaaide zijn hoed bijna tot op den grond. Hij klom op den bok, liet de zweep zachtjes op den rug van het paard neerkomen en vertrok.

Louise had weliswaar niets kunnen verstaan van wat de mannen bespraken, maar uit de gelaatsuitdrukking van haar oom had ze kunnen opmaken, dat hij de gewenschte inlichting had verkregen.

Kanterman vertelde haar, wat de koetsier had losgelaten.

„Laten we dadelijk naar de politie gaan!” stelde ze ijverig voor. „Dat moeten ze weten!”

„Lijkt het je niet beter het eerst aan Paul te vertellen?” vroeg haar oom. „Dan kan hij daarna de politie op de hoogte brengen.”

Paul betreurde het niet uit zijn werk te worden gehaald, om zijn vrienden te ontvangen. Hij knikte verheugd, toen hem van de onverwachte ontdekking werd verteld.

„Ik geloof,” zei hij vol zelfvertrouwen, „dat de oplossing van het geheim niet lang meer op zich zal laten wachten.”

Op zijn beurt stelde hij oom en nicht in kennis van zijn nieuwste gegevens.

„Hoe het zal afloopen,” besloot hij met een ernstigen blik op het meisje, „is moeilijk te zeggen, maar dat we den langsten tijd in spanning hebben gezeten lijkt me een gerechtvaardigde verwachting.”

Louise keek hem afwezig aan. Het was duidelijk, dat haar gedachten ver van deze plaats waren.

„Morgen is het dus de dag van de crisis,” peinsde ze. Er kwam een resolute trek om haar mond. „In ieder geval ben ik blij ook eens iets te hebben kunnen doen. Het zal een ontzaglijke opluchting voor me zijn, als alles achter den rug is, hoe het ook afloopt.”

Beide mannen zwegen. Het meisje vervolgde op denzelfden toon:

„Ja, hoe het ook afloopt! Dat klinkt misschien wat eigenaardig, maar zoo voel ik het precies aan. Mocht het zoo zijn, dat ik morgen het ergste moet hooren” — Paul kon haar aanzien, dat het haar inspanning kostte voort te gaan, maar ze wist zich met verwonderlijke energie te beheerschen — „mocht moeder dood zijn, dan zal ik dat, geloof ik, niet zoo vreeselijk vinden als dezen toestand van twijfel. Jullie kunt je maar half voorstellen, welk een marteling het voor me is geweest, steeds weer te moeten bedenken, dat er allerlei verschrikkelijke dingen met moeder gebeurden, op hetzelfde oogenblik, dat ik machteloos moest afwachten. Toen ik in het ziekenhuis moest blijven, zoogenaamd om onderzocht te worden of ik wel goed bij mijn verstand was, zijn er momenten geweest, dat ik werkelijk dacht gek te worden bij de gedachte, dat niemand me wilde gelooven...”

Met trillende lippen bleef ze voor zich uit zitten staren. Haar oom was opgestaan en legde zacht zijn arm om haar schouders.

„Stil maar,” zei hij aangedaan. „we kunnen best begrijpen, wat je moet hebben gevoeld, en als 't aan ons ligt...”

Paul was ook naderbij gekomen.

„Louise,” herinnerde hij haar, „je weet, dat ik nooit aan je heb getwijfeld.”

Ze glimlachte door haar tranen heen.

„Nee, Paul,” antwoordde ze eenvoudig. „dat was juist wat me op de been hield. Als jij je ook van me had afgewend...” Ze schudde droevig haar hoofd, waardoor een blonde krul onder haar hoed uitgleed. Met een vlug gebaar streek ze de haren uit haar gezicht. Haar mond stond nu weer vastberaden.

„Wat er morgen ook zal gebeuren, ik zal flink zijn, daar kun je van op aan,” verzekerde ze, maar Paul las een wereld van angst in haar bedroefde oogen.

Wat Paul zoo buitengewoon in zijn vriend kon waardeeren, was de tact, waarmede de vroolijke Parijzenaar op zijn tijd wist te zwijgen. In normale omstandigheden kon hij urenlang over allerlei onderwerpen doorredeneeren. Nu evenwel zaten ze al ruim een uur op Paul's kamer bijeen en de woorden, die ze tot elkander hadden gericht, waren gemakkelijk te tellen.

Florian kon bemerken, dat de Nederlander met het probleem worstelde. Hij had het inderdaad te kwaad met zichzelf. Nu eens voelde hij zich vol vertrouwen op den nitslag van zijn poging om de oplossing te forceeren, dan weer haalde hij zich alle mogelijke moeilijkheden in het hoofd, die op het laatste moment een spaak in het wiel zouden kunnen steken.

Na lang zwijgen verbrak Paul het eerst de stilte. „Ik heb zelden zoo in spanning gezeten als op het oogenblik,” bekende hij. „Er hangt ook zooveel van af...”

„Ik kan het goed aanvoelen, kerel,” zei Florian hartelijk. „maar wat er ook gebeurt, je hoeft jezelf geen enkel verwijt te maken. Vooral de laatste dagen ben je prachtig opgeschoten.”

Paul knikte weinig enthousiast.

„Ik kan toch het gevoel niet van me afschudden, dat er ons nog een onaangename verrassing te wachten staat. Wat het is, dat me zoo onrustig maakt, weet ik niet, het is een onbestemd iets en bovendien...”

Hij had aarzelend gesproken, alsof hij zijn gedachten niet geheel in woorden durfde uitdrukken.

„Ik ben zoo bang voor Louise,” vervolgde hij bezorgd. „Ik zou voor geen geld van de wereld willen, dat ze nog eens een schok moest verduren, maar...”

„Ik geloof, dat ik begrijp, wat je bedoelt,” zei Florian: „het heele aspect van de zaak bevalt je niet. Je bent onder andere weinig tevreden met de activiteit, die de politie in het geval heeft getoond.”

„Onder andere, zeg dat wel,” beaamde Paul grinnig.

De stilte, die volgde, werd verbroken, doordat hun hospita visite aankondigde: even later trad Dumarquette binnen.

„Kijk, kijk,” spotte Florian. „we zaten juist over je te roddelen.”

„Zoo,” bromde de rechercheur en zocht een zitplaats op, „dat zal dan wel weinig moois zijn geweest.”

Paul keek hem onderzoekend aan. „Wat voor nieuws kom je brengen?” vroeg hij.

Dumarquette wist niet goed hoe hij moest beginnen. Hij zat kennelijk in verlegenheid en schuifde onrustig op zijn stoel heen en weer.

„Als ik jullie de illusie heb gegeven, dat mijn late komst iets belangrijks te beteekenen heeft, moet ik jullie teleurstellen: ten minste,” voegde hij er na een korte weifeling aan toe, „tenzij het van belang is, dat ik aan den onderprefect heb verzocht van mijn taak in deze aangelegenheid ontheven te worden.”

„Wát zeg je daar?” riep Paul. Hij was uit zijn luie houding opgeveerd en keek den spreker met groote oogen aan.

„Ja, Monsieur Poussard en ik hadden, om zoo te zeggen, een technisch meningsverschil over de richting, die wij behoorden uit te gaan, en daar ik de minste ben...” Hij haalde de schouders op en maakte met zijn handen een veelzeggend gebaar.

„Mag ik ook vragen, in welk opzicht je het met Poussard oneens was?”

„Dat mag je wel,” glimlachte Dumarquette. „maar ik heb niet de vrijheid die vraag te beantwoorden.”

Daar Paul hem nog steeds vreemd



NU leeren

tekenen!

Teekenen verrijkt het leven: het schenkt uren van onvergetelijk genoeg. Maar... men moet het eerst geleerd hebben! De ABC leert het U met haar schriftelijke lessen thuis in Uw vrije oogenblikken. Lesgeld f5,— per maand. Vrij-teekenen. Mode-teekenen. Reclame-teekenen. Vraagt het geïllustreerde prospectus No. 19.



N.Z. Voorburgwal 112K
Amsterdam

'n
Oosten-
wind...

vinnig
en scherp!
Verkoudheid
en griep!



Buisje à 20 tabletten 55 ct. Zakje à 2 tabletten 7 ct



... „Weer heelemaal monter? Geen last meer van ...“

★

... „Anusol heeft me van alle pijn en jeuk afgeholpen!“

tegen aambeien helpt **ANUSOL**



Dat wordt GRIEP...

tenzij U tijdig ingrijpt en die influenza den kop indrukt door nog direct 'n „AKKERTJE“ te nemen!

Dan voor 't naar bed gaan nog 'n „AKKERTJE“ en den volgenden morgen voelt U zich gewoonlijk weer echt prettig en vrij van griep.

„AKKERTJES“ bevorderen 't transpireeren, verdrijven de verkoudheid, koorts en die vervelende hoofdpijn.

Zoodra U zich wat griepig voelt, wacht dan niet:

Neem 'n „AKKERTJE“
De Nederlandsche Pijnstillers

Traumaplast

Traumaplast de genezende wondpleister



Wat kan hier storen?

De Traumaplast wondpleister zeker niet! Die is veel dunner dan de dunste ring en past volkomen bij de huid aan. U zult de pleister vergeten en spoedig ook de wond, want

TraumaPlast

maakt 'n pijnlijke wond snel weer gezond.

In de gele verpakking bij alle apothekers en drogisten.

Traumaplast



Gütermann's Naaizijde

STERK • ELASTISCH • KLEURECHT

aanstaarde, meende hij er aan toe te moeten voegen:

„Ik hoop niet, dat je denkt: Nou laat die vent me in den steek, want zoo is het niet! Ik mag helaas niet méér zeggen, maar later zul je mijn houding beter kunnen begrijpen en mogelijk waardeeren.“

„Is er in jouw plaats een ander met het onderzoek belast?“ vroeg Florian.

„Nee. Poussard houdt de zaak nu zelf in handen. Dat is in de gegeven omstandigheden ook verreweg het beste.“

Paul had zijn handen achter zijn hoofd gevouwen en zocht inspiratie in het stucadoorswerk van het plafond.

„Ik neem jou niets kwalijk,“ begon hij langzaam. „ik geloof, dat ik je wel begrijp. Je hoeft niet te beamen, wat ik je zeg, maar ik zie de ontwikkeling van je houding zoo: je hebt je hoe langer hoe minder tevreden gevoeld met den loop van de gebeurtenissen en na lang wikken en wegen ben je tot de conclusie gekomen, dat er, kost wat kost, een einde aan moest komen. Je hebt je inzichten aan je chef voorgelegd en je hebt het verloren en nu ben je lokaal genoeg, om je verder neutraal te houden. Ik mag niets anders van je verwachten.“

Hij zweeg even, om zijn woorden te laten bezinken, dan voegde hij er aan toe:

„Ik vermoed meer dan je denkt. De betekenis van deze affaire gaat ver uit boven elke gewone ontvoering, zooals jullie die meermalen op te lossen krijgen. Ik heb al lang instinctief aangevoeld — en nu begin ik langzamerhand zekerheid te krijgen — dat aan deze geschiedenis groote belangen verbonden zijn!“

Dumarquette zat met gefronst voorhoofd naar den grond te staren en antwoordde niet. Florian volgde met klimmende verbazing de uiteenzetting van zijn vriend, doch mengde zich ook niet in het gesprek.

Paul was opgestaan en liep met de handen in de zakken enkele malen de kamer op en neer. Hij bleef voor den rechercheur staan en er kwam, zijns ondanks, een lachje op zijn gezicht, toen hij besloot:

„Zal ik jou eens wat vertellen, vriend? Ik herinner me, dat je den eersten dag van je bemoeiingen met deze kwestie tegen me zei, dat het politie-apparaat in wezen gevoelloos moest zijn, anders kon het zijn taak niet naar behooren uitvoeren. Tegen dien regel heb je gezondigd en dat is de reden, waarom je niet langer bevrediging kunt vinden in den gang van zaken. Ik zeg je nogmaals: ik wil geen confidenties bij je uitlokken, maar ik geloof, dat we elkaar ook zonder dat best begrijpen!“

ZESTIENDE HOOFDSTUK

In een huis van een der stilste straten van den Faubourg Saint Germain zaten twee oude menschen tegenover elkaar: dr. Saveur en zijn vrouw. Zoo hadden zij den geheelen dag gezeten, zoo hadden zij de voorgaande dagen doorgebracht, meestentijds zwijgend, ongedurig, zenuwachtig, bang voor een ongewenschten bezoeker, zoo dikwijls de bel overging. Hij deed zijn best, zijn aandacht bij de krant te houden, zijn vrouw hield zich bezig met het verstellen van kleedingstukken. De eenzaamheid, de spanning, het verblijf in het sombere huis, dat zij niet durfden verlaten, maakten haar soms onredelijk. „Waarom heb je je niet dadelijk teruggetrokken?“ verweet zij dan. „We moeten ons hier opsluiten, of we een misdaad hebben begaan, je durft nauwelijks 's avonds de straat op, uit angst dat iemand je zal herkennen. Hoe lang zitten we hier al? Ik houd 't niet lang meer uit!“

„Wees toch redelijk!“ was het onveranderlijk antwoord. „Wat had ik dan moeten doen? Ik kon toch niet anders, ik ben er immers toe gedwongen!“

Had jij een andere oplossing geweten?“

„Toen je zag wat de gevolgen waren, had je maatregelen moeten nemen, voorwaarden moeten stellen. Je had niets op je geweten, ze konden je niet dwingen je te verschuilen alsof je bang bent voor de politie.“

„Ze konden me wél dwingen,“ antwoordde Saveur vermoeid. „Ik heb 't je al zoo vaak uitgelegd.“ Hij stond op en ijsbeerde door de kamer. „Wist jij een anderen uitweg? Je weet wat er op 't spel stond.“

„Ja, ja, natuurlijk,“ gaf zij toe. „Maar als ik dit voorzien had... Je bent schadeloosgesteld voor het verlies van je praktijk, maar we moeten een leven leiden als verschoppelingen. Lang mag het niet meer duren; dit leven is niet vol te houden, en jij bent óp van de zenuwen. Kun je niet naar de politie gaan? Misschien is er iets gebeurd, zeg dat er verandering móet komen, dat je niet langer van plan bent...“

De geneesheer viel haar nerveus in de rede: „Ja, de politie...! Je hebt gelijk, zóó kan het niet blijven. Als ik bedenke dat we op deze manier ons misschien nog een week of een maand of een half jaar moeten verstoppen, word ik gek. De politie moet maar een uitweg vinden, ik weiger me langer zoo te laten benadeelen. Ik ga er dadelijk heen.“

Victor liep bedrijvig in zijn wijk heen en weer. Het café was stampvol tentoonstellingsbezoekers, die na het aanschouwen van de vele wonderen, die de expositie te bieden had, een hartversterking dringend noodig hadden.

Van alle kanten werden hem bestellingen toegeroepen en hij moest er zijn hoofd goed bijhouden, wilde hij niet met afrekenen tekort komen. Nauwelijks was hij met een vol blad van het buffet gekomen of het regende orders: „Garçon!“ van de zijde der toevallige gasten, „Victor!“ uit den mond der habitué's.

Hoewel het niet gemakkelijk viel snel en billijk aan alle wenschen te voldoen en menig ongeduldige bezoeker hem door grofheid trachtte te intimideeren, verrichtte hij zijn taak met opgewektheid. Bij alles, wat hij de laatste dagen deed, zweefde hem het liefelijk beeld voor den geest van het meisje, dat hij weldra de zijne kon noemen. Het bewustzijn, dat zijn stille liefde beantwoord werd, had hem zelfverzekerder gemaakt en er waren oogenblikken, dat de anders zoo verlegen jongeman met een zekeren brani de opmerkingen van collega's en gasten beantwoordde.

Hoe later het werd, hoe rumoeriger het aan verschillende tafeltjes toeging. Er waren groepjes zingende jongelui binnengekomen, die met de broeddronkenheid der jeugd meenden zich alles te kunnen veroorloven. Ze gingen op de stoelen staan en brulden om het hardst mee met het orkest, dat zich uitsloofde alle populaire melodieën ten gehoor te brengen, waarover het beslokte.

Victor kwam handen tekort, om alle gasten te bedienen; zoodat hij in niet geringe verlegenheid kwam, toen een collega hem vertelde, dat Madeleine bij den portier was om hem heel even te spreken. Ze had iets van groot belang te vertellen. Het was bijna onmogelijk uit zijn wijk te gaan, doch hij kon zijn meisje toch ook moeilijk onverrichter zake laten vertrekken. Hij gaf de zorg voor zijn tafels voor enkele oogenblikken over aan de kellners, die naast hem opereerden, en snelde naar den portier. Madeleine stond op straat te wachten.

Op zijn angstigen blik glimlachte ze hem geruststellend toe.

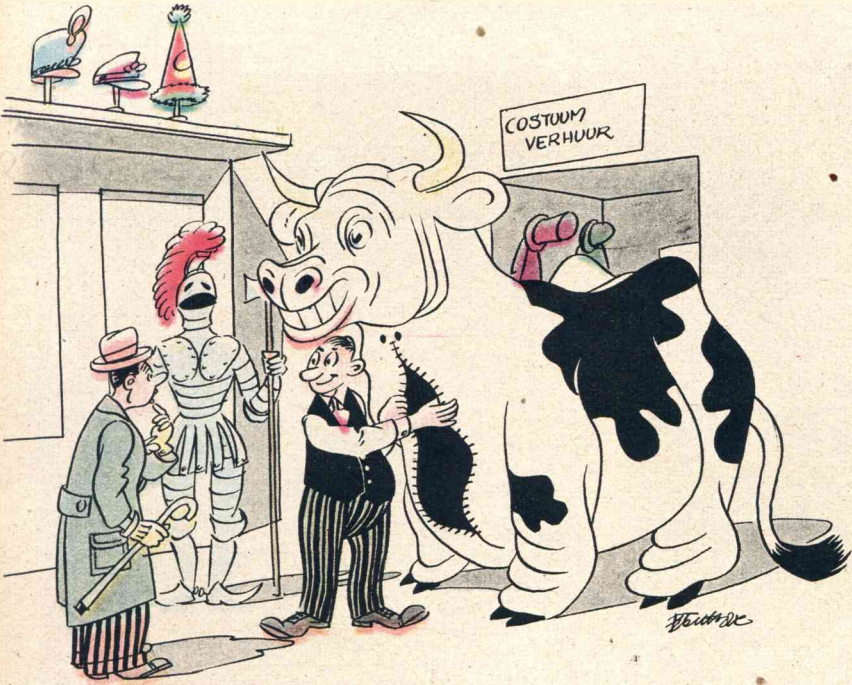
„Maak je niet overstuur, Victor, ik zal je niet lang ophouden, want je zult het wel druk hebben, hè?“

Snel en zonder door haar verloofde in de rede te worden gevallen, deed ze haar verhaal.

Wordt vervolgd

ONZE PAASCHPRIJSVRAAG

De puzzelaars zullen inmiddels hun krachten reeds hebben beproefd op de prijsvraag, die in ons vorig nummer werd afgedrukt. Wij vestigen er de aandacht op, dat oplossingen uiterlijk Woensdag 15 April in ons bezit moeten zijn.



Het balmasqué-costuum. „Wilt u het even aantrekken? Alleen voor de maat, begrijpt u?”

ONZE VRAGENRUBRIEK

(Alléén voor zachtgekookte vragen)

Mevr. A. te B. en Mevr. C. te D., alsmede Mevr. E. te F., zijn het niet eens over het volgende probleem. Mevr. A. beweert dat in een nieuw overhemd vijftien spelden zitten, Mevr. C. beweert dat het er slechts tien zijn, terwijl Mevr. E. volhoudt, dat er nooit meer dan vijf spelden in zitten. Kunt u ons ook zeggen, wie gelijk heeft?

Antwoord: Mevr. A. en Mevr. C. hebben gelijk. Als Mevr. E. nooit meer dan vijf spelden in een nieuw overhemd heeft gevonden, dan is haar echtgenoot vermoedelijk niet bijster „buigzaam” van aard en beweegt hij zich tamelijk „housterig” in zijn kleeren.

De eenige manier om het speldenprobleem in overhemden te ontgaan, is, voortaan alleen tweedehandsche overhemden aan te schaffen.

UIT DE RECHTSZAAL

„Die getuige bevalt me niet!”

„Hoezoo?”

„Toen hij de rechtszaal binnenkwam, ging hij per abuis in de verdachtenbank zitten.”

Wat is een MEANDER?

Meander noemt men een hoekige sierlijn, die wel aan de randen van weefsels enzovoort voorkomt, en in het gewone leven wel eens Grieksche rand wordt genoemd.



De naam is afkomstig van een rivier in Klein-Azië, de Meander, die zeer vele en zeer sterke kronkelingen vertoont.



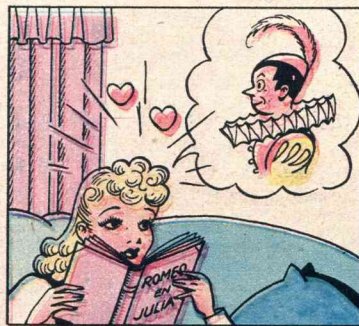
Op den voorjaarsuitverkoop.



„Sophie, gisteren heb je die groote vaas gebroken en vandaag drie kopjes; ik ben nieuwsgierig wat morgen aan de beurt is.” — „Morgen heb ik mijn vrienden dag, mevrouw!”

JOSSIE JOVEL

DOOR FANIS DEK



DE BADKAMERDEUR

Het hotel was van alle gemakken voorzien, maar een bad nemen was er 'n heele toer. Overdag keek ik door de halfopen deur in de leegte kuip, maar ik wou niet overdag baden — ik wou 's avonds laat of 's morgens vroeg. Dus ik verliet om zeven uur mijn kamer, sloop twee einden gang door, ging onhoorbaar linksaf, beklom geruischloos drie treden, en legde zacht mijn hand op den knop van de badkamerdeur.

Helaas, er was een nog vroegere vroegeling. De deur was op slot, en de bovenkier vertoonde licht.

„Ver....” dacht ik. „Wat zal ik doen, teruggaan of wachten?”

Het was een heele wandeling terug, dus besloot ik te wachten; te meer, wijl een blond manspersoon in lichtblauwe ochtendjas op een verdachte manier om mij heen dwaalde. Als ik terugging, nam hij mijn plaats in. Dus ik dacht: „Nee vader,” en ik wachtte.

Een kwartier later draaide ik nog eens aan den knop. Ik wist heel goed, dat ik er niet in kon, maar ik wenschte duidelijk te doen blijken, dat ik er in wou. Ik hoorde een niet te omschrijven geluid, en eenig gemompel, zeer goed te omschrijven, en dat deed me goed. Hij, die daarbinnen was, voelde zich opgejaagd, en dat was precies de bedoeling van hem, die daarbuiten was.

Nog vijf minuten later echter steeg

mijn bezorgdheid. Zou ik maar geen andere badkamer opzoeken? Nee — daar had je dien knaap met zijn blauwe ochtendjas weer.

Nog een paar minuten — ik rammelde aan den deurknop. Er kwam niets uit de kamer dan een uitdagende stilte.

„Het kan me niets schelen,” dacht ik, al kon het me natuurlijk heel veel schelen. „Ik blijf hier, tot hij er uitkomt, al wordt het tien uur.”

Ik besloot nog meer: als het een klein mannetje was, vroeg ik hem ronduit, wat dat moest, een badkamer in een hotel zoo lang bezet te houden, maar was het een stevige kerel, dan verwaardigde ik hem alleen met een nijldigen, hooghartigen blik.

Om kwart voor acht kwam hij er uit. Het was een zeer stevige kerel, dus keek ik nijldig en hooghartig, terwijl hij langs me heenliep, maar ik geloof niet, dat hij er veel van merkte, want hij keek zelf ook nijldig en hooghartig. Die humeuren van de menschen 's morgens!

„Wat wou u doen?” vroeg hij, toen ik den deurknop vatte.

„Ik mag toch zeker de badkamer wel in?” snauwde ik terug.

„O ja, gerust,” antwoordde hij, „maar dat is mijn kamer. De badkamer is hier.”

En hij schoof de volgende deur door, en draaide den sleutel om.

STERRETJE

Wat is een baby?

Bij een jaren geleden gehouden prijsvraag over de beste definities van „baby” kregen de volgende antwoorden een prijs:

„Een inboorling van alle landen die de taal spreekt van geen enkel land.”

„Een wekker waarvan de veer nooit kapot is.”

„Een bundeltje leven dat niemand's vriendschap vraagt en ieders vriendschap krijgt.”

„De geniaalste en meest omvattende machinerie in de kleinst denkbare ruimte.”

Het volgende antwoord kreeg den hoofdprijs:

„Een kleine veder uit den vleugel der liefde gevallen in den heiligen schoot van het moederschap.”

OVERBODIG

„Marie, het venster op je kamertje is zoo vuil, dat je er niet doorheen kunt zien.”

„O, dat hindert me niets,” mevrouw. Als ik naar buiten wil kijken, doe ik het even open.”

UIT EEN TRAM-GESPREK

„Och, het weer van de afgelopen maanden liet me koud.”

Teekeningen F. Piët (2), H. Rotgans, B. ten Hove, M. Deike Verlag.

„Maar meneer, u maakt helemaal geen geluid.”

„Ssst. Ik ben hier nu al vijftien jaar en nog nooit heeft iemand 't gemerkt.”